

Modlíte se, aby
to skončilo, ale víte,
že se to nestane.

PRO SVĚT

Graham Masterton

MRTVÍ

HOST

PRO SVĚT MRTVÍ

Graham Masterton

PRO SVĚT

Graham Masterton

MRTVÍ

Brno 2019

Living Death

Copyright © Graham Masterton, 2016

Translation © Radka Klimičková, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-940-3 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-941-0 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-942-7 (Formát MobiPocket)

S láskou Katharine Walmsleyové

Gach madadh air á mhadadh choimheach.

Každý pes útočí na cizího psa.

Irské přísloví

1

Hledali někoho přesně jako ona. Bylo jim to jasné, hned jak se ve svých krátkých černých šatech a špičatých černých kotníčkových botách, s červenými očními stíny a vlasy obarvenými na svítivě zelenou vypotácela z klubu Eclipse.

Bylo skoro půl třetí ráno. Notně opilá dívka vypadala, že je tu sama. Začala se přehrabovat v oranžové jutové tašce s našitým obrázkem šklebící se dýně, až se jí nakonec podařilo vylovit mobilní telefon.

Ti dva se na druhé straně Oliver Plunkett Street opírali o svůj lesklý černý opel a pokuřovali. Nepřešli silnici okamžitě. Místo toho dívku sledovali, jak se mračí na displej telefonu, ťuká do něj svými trpytivě zelenými nehty a tiše kleje, protože se jí ne-daří zaostřit na spuštěnou aplikaci. Celou tu dobu vrávorala na vysokých podpatcích, snažila se udržet rovnováhu a opakovaně si nahazovala neustále sklouzávající tašku zpátky na rameno.

Milo se podíval na Garreta a povytáhl jedno obočí. Oba muži byli oblečení do úzkých černých kabátů a bílých košil s kravatou. Milo byl malý a podsaditý, měl šedé vlasy ostříhané na ježka a tváře poseté akné. Garret byl vyšší, nad čelem mu vlála černá ofina, která vypadala jako zlomené havraní křídlo, a měl propadlé tváře a nad rty tenký černý knírek, kterému se v Corku říkalo „žíznivé obočí“.

„Tak co myslíš, Gare?“ zeptal se Milo.

Garret odcvrnkl nedopalek cigarety na silnici. „Ještě moment počkáme, víš co. Jenom pro případ, že se chytla se svým přítelem, kterej za chvilku vyleze ven, aby ji odprosil.“

Z klubu vyklopýtalo ještě šest nebo sedm lidí, kteří se postrkovali a u toho se smáli a kleli. Jeden mladý muž měl obličej natřený bílou barvou jako upír a z koutků úst mu kapala krev vyvedená červenou rtěnkou. Další měl na vršku hlavy zvednutou masku z hororové série *Vřískot*. Dvě sestry s rezavými vlasy byly v průsvitných zelených šatech převlečené za čarodějnice a hubená tmavovlasá dívka na sobě měla potrháný bílý plášť jako bánšička.

Jeden z mladíků vykřikl: „Tak kam jdem teď, kámo? Je ještě sakra brzo na to, abysme to zabalili, a já mám navíc chuť na další pivko.“

„Já ti nevím, chlape,“ odvětil jeden z jeho kamarádů. „Kdybych si tak nedal to kari. Mám takovej pocit, že bych moh hodit parádní šavli.“

„No, tak ne že ji hodíš na mě. Tydle džíny jsou fungl nový.“

Milo a Garret čekali, ale z klubu nevyšel nikdo další, kdo by se po dívce v černých šatech sháněl. Dál něco ťukala do telefonu a po další minutě nebo dvou bylo zřejmé, že se jí podařilo odeslat textovou zprávu. Hodila telefon zpátky do tašky a postavila se před vchod do obchodu s nábytkem hned vedle klubu. Rukama se přidržovala černé kovové mříže, aby udržela rovnováhu, a zjevně tam na někoho čekala.

Milo se podíval doleva a ujistil se, že nepřijíždí žádné auto. Potom s rukama v kapsách přešel ulici a přistoupil k dívce. „Všechno v pohodě, slečno?“

„Jo, jsem v pohodě,“ odvětila, aniž se na něj podívala.

„OK. Všimnul jsem si, že tu stojíš, tak jsem si říkal, jestli bys nechtěla hodit domů.“

„Ne, v klidu. Právě jsem si zavolala Hailo.“

Milo zvedl jedno obočí. „Tak jo, krásko. Super. Jenom jsem se chtěl ujistit, že jseš v pohodě. Vypadá to, že máš za sebou pořádněj večírek.“

„Ani ne.“ Dívka se dál držela mříží, a i když se na Mila ještě nepodívala, všiml si, že její červené oční stíny jsou rozpité, jako kdyby plakala.

„Bydlíš daleko?“ zeptal se jí.

„V Knocka. Ale to je v poho. Taxík tu bude za pár minut.“

„Jo tak, aha. Dobrý. Já jenom že se teď chystám jet domů do Gurra, tak bych tě moh svízt. Mohli bysme vyrazit hnedka, nemusela bys čekat.“

Dívka se na něj konečně podívala a v očích se jí třpytily slzy. Ačkoli měla make-up celý rozmazaný, všiml si, že je velice hezká. Měla velké hnědé oči, nosík trochu nahoru a plné, našpulené rty. Nechal ruce hluboko v kapsách, pokrčil rameny a usmál se na ni, jako by mu ve skutečnosti vůbec nesešlo na tom, jestli jeho nabídku přijme, a jenom se snažil být přátelský.

Trochu zavrávala a oběma rukama se chytila mříží, aby získala rovnováhu. „No, já nevím,“ řekla a Milo už si myslel, že ho odmítne. V tu chvíli ale vyšli z klubu Eclipse další dva mladí lidé — vysoký mladík s širokými rameny v červeno-zeleně pruhovaném svetru a s hnědým kloboukem jako Freddie z *Noční můry v Elm Street*, ruku v ruce s kudrnatou světlou dívkou. Blondýnka byla oblečená do červené přiléhavé kombinézy, na zádech měla připevněná obrovská červená křídla a z vlasů jí trčely dva červené rohy — anděl z pekla.

Mladík v kostýmu Freddieho si všiml dívky v černých šatech před obchodem a okamžitě se k ní otočil zády. Přitáhl si červeného anděla k sobě a ostentativně svou společnici políbil. Když to dívka v černých šatech spatřila, uniklo jí z hrdla tenké zamňoukání jako od opuštěného kotěte. Mladík anděla políbil znovu a kradmo se na dívku podíval, zda je sleduje. V tu chvíli se dívka otočila k Milovi a řekla: „Tak dobře, jo. Jestli mě můžeš hodit domů, bylo by to skvělé. Killiney Heights, znáš to tam?“

„Znám, no jasně. Tak pojd'. Dej mi ruku. Nechceme přece, abys upadla na silnici a udělala tady divadlo.“

Pomohl jí přes silnici k opelu a otevřel jí zadní dveře. Když se jí podařilo svalit se na sedadlo, obešel vůz a posadil se na místo spolujezdce. Garret už seděl za volantem a jeho tmavé oči se surrealisticky vznášely ve zpětném zrcátku.

„Já jsem Milo a tohle je můj kámoš Gar,“ řekl Milo. „Jak se jmenuješ ty, krásko?“

Dívka stále tiše vzlykala. Zvedla levou ruku ke straně obličeje jako clonu, aby neviděla Freddieho a zlého anděla, kteří se stále líbali.

„Siobhán,“ odvětila ztrápeně.

„A co tě tak rozhodilo, Siobhán? To ten chlápek v pruhovaném svetru — ten co tam stojí s tou buchtou s křídla?“

„To je můj přítel,“ hlesla Siobhán. „Teda byl to můj přítel. A tamto má bejt má nejlepší kámoška Clodagh.“

Garret se otočil na předním sedadle a řekl hrubým hlasem: „A co kdybych tam zaskočil a jednu pořádnou mu za tebe ubalil?“

Siobhán zavrtěla hlavou. „Ne. To by všechno jenom zhoršilo. Jenom mě prosím hoďte domů. Killiney Heights — takovej modrej dům úplně na konci ulice, u fotbalovýho hřiště.“

„Jasně,“ přikývl Garret. Nastartoval a auto se odlepilo od obrubníku. Když dojel na konec Oliver Plunkett Street a chystal se zabočit vlevo na Grand Parade, podíval se do zpětného zrcátka a všiml si taxíku, který si Siobhán přes aplikaci Hailo objednala. Právě přijížděl ke klubu Eclipse. Usmál se, ale neřekl nic.

„Ten kluk je teda kokot,“ řekl Milo. „Koukni na sebe, holka — jsi dvakrát hezčí než ta tvoje takzvaná kámoška. Ale jestli mu nemůžeš věřit, víš co, tak stojí za hovno, věř mi.“

Siobhán neodpověděla, ale hledala v tašce zmuchlaný papírový kapesník, aby si mohla otřít oči a vysmrkat se.

Po mostě svatého Patrika přejeli řeku Lee. Pod jednou lampou postával hlouček mladých lidí. Kouřili, bavili se a podávali si velkou lahev cideru.

Jakmile dorazili na druhou stranu řeky, jel Garret místo doleva po nábřeží směrem na Knocknaheeny rovně nahoru do prudkého kopce po Bridge Street a potom zabočil do MacCurtain Street, takže mířili na východ místo na západ.

„Kam to jedem?“ zeptala se Siobhán. „Do Knocka se jede tamtudy.“

„Zkratka,“ utrousil Garret.

Zdalo se, že Siobhán toto vysvětlení na chvíli uspokojilo, ale když Garret zabočil směrem na Summerhill ke křižovatce Saint Luke's Cross, naklonila se na sedadle dopředu a opile zamumlala: „Todle je ale úplně opačnej směr.“

„Já jsem říkal, že to je zkratka,“ zopakoval Garret.

„Nedělej si s tím hlavu, holka, Gar ví, co dělá,“ vysvětlil Milo. „Todle mu ušetří celou tu cestu kolem Nemocnice svatý Marie.“

Siobhán se na okamžik zase opřela v sedadle, ale když Garret naznačil, že zabočuje vpravo na Middle Glanmire Road, znovu se napřímila a vykřikla: „Ne! Takhle se tam ale vůbec nejede! Musíš se vrátit! Kam mě to vezete?“

Milo jí položil ruku na paži a řekl: „To je v pořádku, Siobhán, nemusíš se hned tak rozpalovat. Všechno bude v pohodě. Gar musí vyzvednout pár věcí z Mayfieldu, než tě hodí domů, že jo, Gare?“

„Přesně tak,“ řekl Garret. „Zapomněl jsem na ně, to je všechno. Zapomněl bych někde i vlastní prdel, kdybych ji k sobě neměl přidělanou.“

„Vemte mě zpátky,“ vyhrkla Siobhán a ucukla rukou. „Je mi jedno, cos zapomněl, já s váma nejedu. Vemte mě zpátky.“

„Tak to nepůjde, obávám se,“ řekl jí Milo. „Todle je jedna z těch cest, po kterých musíš dojet až na konec, když už jsi vyjela. Tak trochu jako život, jestli mi rozumíš.“

„O čem to mluvíš?“

„Zamysli se nad tím. I kdyby ses hned potom, co ses narodila, koukla na svět a rozhodla se, že se ti to tu nijak moc nelíbí, zpátky mámě do pičky už bys stejně zalízt nemohla, že ne?“

„Zastavte!“ zakřičela Siobhán. „Okamžitě zastavte a pusťte mě vodsad!“

Zoufale zatahala za páčku k otevírání dveří, ale byly zajištěné pojistkou. Siobhán se otočila a začala Mila tlouct pěstmi. Frustrovaně supěla, náramky jí zvonily a náušnice se kývaly. Milo se zasmál — vyrazil ze sebe krátké strohé zaštknutí — a popadl obě její zápěstí tak pevně, že nemohla vůbec hýbat rukama.

Chvíli na sebe zírali — Siobhán měla oči vytřeštěné strachem a zděšením, zatímco ty Milovy byly naprosto klidné — šedo zelené a téměř bezbarvé a bylo v nich tak málo výrazu, že by klidně mohly být obě skleněné.

„Prosím, nech mě jít, Milo,“ žadonila Siobhán a snažila se vyslovovat co nejzřetelněji a neznít příliš opile. „Můžu si zavolat taxík, kterej mě hodí domů, nebo to můžu i dojít pěšky, kdybyste nechtěli, aby někdo věděl, kde jsem byla.“

„Jít pěšky? Dyť se sotva udržíš na nohách, holka. Navíc už tam skoro jsme.“

Siobhán se zamračeně podívala ven z okénka. Viděla jen šedé kamenné zdi a keře lemující Middle Glanmire Road. Projeli kolem smetanové fasády hotelu Montenotte a jeho světel a vlaječek, ale potom se pustili úzkou ulicí obehnanou zdmi.

Po dalších pěti stech metrech Garret zpomalil a zabočil na prudce stoupající příjezdovou cestu. Před autem Siobhán spatřila velký šedý dům se zelenými a černými skvrnami na fasádě, které způsobila desetiletí vlhka. Na zápraží svítilo jediné světlo a v domě jedno okno bez závěsů v patře, jinak byl celý dům ponořený v temnotě. I zahrada byla tmavá. Kromě příjezdové cesty je ze všech stran obklopoval tisový živý plot vysoký přes šest metrů, takže Siobhán viděla jen střechy domů a komíny.

Před domem stála pomalovaná cedule s nápisem „Klinika svatého Jiljí“. Garret zajel k domu a zastavil.

„Necháte mě teď už jít?“ řekla Siobhán.

„Myslel jsem, že chceš hodit domů,“ opáčil Milo.

„To jo, ale teď už nechci. Chci jenom, abyste mě pustili.“

„No tak dobře, když na tom trváš. Gar tady musel zastavit, aby si vzal pár věcí, ale jestli vážně nechceš, abysme tě vzali zpátky do Knocka —“

„Nechci. Pusťte mě ven.“

Garret i Milo vystoupili z auta. Milo ho obešel a otevřel Siobhán dveře. Trpělivě stál a čekal, až si dívka sebere tašku a vysouká se z vozu ven.

Začínala už střízlivět, a když stanula vedle auta, pronesla: „Ježíši, přísahám Bohu, že netuším, jakou debilní hru si vy dva myslíte, že hrajete.“

Milo se omluvně usmál a pokrčil rameny, ale už jí neřekl, že Garret stojí kousek za ní a nad hlavou jí drží kilové tepací kladivo. Usmíval se, ještě když ji Garret tvrdě udeřil do levého spánku. Ozvalo se duté prasknutí a Siobhán se naklonila dopředu. Milo musel rychle ustoupit, aby se jí vyhnul, téměř jako tanečník, a ona dopadla na asfaltovou cestu přímo na obličej.

„Šikovnej chlap, Gare,“ okomentoval to Milo. Oba se sklónili a překulili Siobhán na záda. Byla v bezvědomí, ale oči měla

stále napůl otevřené a víčka se jí chvěla. Obsah tašky ležel rozsypaný po zemi.

„To teda byla pořádná pecka, cos jí dal, kámo. Nepřekvapilo by mě, kdyby z toho měla nějaký poškození mozku. Doktor by se nemusel obtěžovat se zbytkem těch svejch sraček.“

„Todle je dobrý, těžký kladívko,“ poznamenal Garret. „Předevčírem jsem si ho koupil v Hickey's. Tamto bylo moc lehký, no ne? Musel jsem je vždycky praštit tak pětkrát, než odpadli.“

Milo popadl Siobhán v podpaží a začal ji otáčet dokola. Velice pečlivě ji umístil tak, aby ležela přes příjezdovou cestu, a její kolena naaranžoval přímo za zadní kolo opelu.

Když vzhlédl, všiml si siluety muže v osvětleném okně v patře. Nezamával na něj ani mu nedal najevo, že ho viděl, protože věděl, že by mu ten muž neodpověděl. Co se Milo týkalo, muž jako by tam nebyl. Stejně nikdy neřekne, že viděl, co se Milo a Garret chystají udělat.

Garret si zapálil cigaretu a znovu se usadil za volant. Milo odstoupil od vozu, ale ne moc daleko, pro případ, že by se Siobhán znovu probrala a překulila se ze své současné pozice.

Garret nastartoval, ale dveře vozu nechal otevřené, aby přes rameno viděl, kam couvá.

„Tak jo, kámo, jseš tam dobře,“ kývl Milo a naznačoval mu, že může couvat.

Garret pomalu najel zadním kolem na Siobhániny nohy. Když jí dvoutunové auto rozdrtilo kolena, její kosti vydaly tichý křupavý zvuk.

2

Cleona se najednou posadila na posteli. „Eoine!“ zvolala. „Slyšíš ty psy? Něco je vyrušilo! Eoine!“

„Co?“ ozval se Eoin huhlavě. „Co se děje?“

„Psi, Eoine! Poslouchej!“

Eoin zvedl hlavu z polštáře. Psi štěkání se ozývalo tlumeně, protože venku silně pršelo a okno do ložnice bylo zavřené a závěsy zatažené. Přesto slyšel, že psi jsou zuřiví. Tohle nebyl monotónní štěkot psů, kteří netrpělivě čekají na vycházku nebo mají hlad či žízeň. Tohle byla panika — někteří psi téměř ječeli jako vyděšené děti.

Eoin rozsvítil lampičku na nočním stolku, odhodil patchworkovou přikrývku a vstal z postele. Přistoupil k oknu, roztáhl závěsy a vyhlédl ven do tmy. Okno bylo pocákané kapkami deště a jediné, co viděl, byla světla na zdi na konci dvou řad kotců a jejich odraz na mokrém asfaltovém dvorku. Jako první ho napadlo, že hoří, ale žádný kouř neviděl ani necítil.

Otevřel okno, aby psy lépe slyšel, a nebylo pochyb o tom, že jsou hysteričtí. Poznal alespoň dva z nich: Bulleta, mladého velšteriéra, jehož vysoký štěkot byl vždycky snadno rozpoznatelný, a hrdelní štěky Trippeta, labradora.

„Kolik je?“ zeptal se Cleony a přistoupil k židli, přes níž visely jeho džíny a hnědý svetr.

„Čtyři dvacet,“ odvětila Cleona. „Co myslíš, že se jim stalo?“

„To jdu právě zjistit.“

„Pro lásku Boží, buď opatrný. Nikdy nevíš, kdo se může plížit kolem. Vydrž chvíli a půjdu dolů s tebou.“

„Ne, zůstaň tady. Zavolám na tebe, když tě budu potřebovat.“

Eoin se nasoukal do džínů a chňapl po rohu skříně, aby udržel rovnováhu. Potom si natáhl svetr, který mu zelektrizoval černé kudrnaté vlasy. Včera mu bylo osmatřicet, a protože jeho narozeniny připadaly na třicátého prvního října, oslavil je jako obvykle na halloweenském večírku v Hurley's.

Rozsvítil světlo nad schody, aby viděl na cestu dolů po příkrém, úzkém schodišti, ale světlo dole v chodbě nechal zhasnuté. Pochyboval o tom, že psy vyděsil někdo hrozivější než malý zlodějíček — nějaký kočovník, který se přišel podívat, jestli ne najde náradí nebo kolo, které by se povalovalo kolem. V tuhle ranní hodinu to také mohla být liška prohrabávající popelnice. Jestli je to ale nějaký lupič, chtěl využít momentu překvapení; nechtěl otevřít vstupní dveře a objevit se v nich jako zezadu osvětlený terč. Psi hotel Sceolan Boarding Kennels byl velmi izolované místo, nejbližší dům se nacházel téměř kilometr daleko a vesnice Ballinspittle více než čtyři kilometry. Eoin byl vždycky velice opatrný, co se týkalo bezpečnosti.

Než otevřel vstupní dveře, vyhlédl z nich půlkruhovým okénkem, ale pořád neviděl nic než tmu, déšť a dvě světla na konci řad kotců. Vstrčil bosé nohy do holínek, zvedl jasanovou pátku na hurling, kterou nechával ve stojanu na deštníky, a vykročil ven. Foukal chladný víchr, a přestože kanály bublaly, zdálo se, že déšť trochu polevil. Psi nepřestávali štěkat, a když přešel dvorek, napadlo ho, že znějí ještě nepříčetněji. Marcus, čistokrevný labrador, dlouze a spletně vyl jako pes baskervillský.

Eoin se dostal mezi dvě rovnoběžné řady kotců a začínal chápat, proč jsou psi tak vystresovaní. Alespoň šest nebo sedm dveří na vzdálenějším konci levé řady zelo dokořán. Rozběhl se a sevřel hurlingovou pátku ještě pevněji. Všechny dveře

kotců byly opatřené alarmem, který každý večer svědomitě zapínal, ale někdo zjevně našel způsob, jak ho zkratovat.

Když se dostal k prvním z otevřených dveří, spatřil, kdo jsou noční narušitelé. Ukrytá před pohledem z domu stála na cestě vedoucí na silnici zaparkovaná dvě auta, stříbrný range rover a velký černý transit. Dva muži zrovna táhli zdráhajícího se německého ovčáka jménem Gus k bočním dveřím dodávky a další tři se vraceli ke kotcům.

Eoin se zastavil na místě a sevřel pálku v obou rukou. „Hej!“ zakřičel. „Co si sakra myslíte, že děláte?“

Tři muži nejdřív nic neřekli, ale pokračovali v chůzi k němu, až od něj stáli jen nějakých pět metrů. Dva z nich na sobě měli černé větrovky a šály omotané kolem spodní části obličeje jako džihádisté, takže z nich Eoin viděl jen oči. Třetí muž byl oblečený do dlouhého šedého kabátu převázaného v pase. Měl dozadu sčesané šedé vlasy a bylo vidět, že dříve musel být pohledný, jako nějaký herec. Ze rtů mu visela zapálená cigareta, která se komíhala, když mluvil, jako by chtěla zdůraznit, co právě řekl. Mluvil velmi tiše, se špatně srozumitelným přízvukem ze Sligo, a tak Eoin přes kakofonii štěkotu sotva rozuměl.

„Omlouváme se za vyrušení! Jak vidíte, jenom vám odebíráme několik starostí z beder.“

„Chcete říct, že jste sem přijeli, abyste mi jak cikáni šlohlí psy?“

Vrásky na mužově čele se naskládaly do charakteristického V a zavrčel na Eoina: „Ale no tak! To není moc milý říct, nemyslíš? Kdybych byl cikán, tak by mě to urazilo. Takhle to nechám být. Co kdybysme pro jistotu neříkali nic? Ale doporučoval bych ti, aby ses vrátil dovnitř a nechal nás pracovat.“

Zbylí dva muži zabouchli dveře dodávky a přistoupili k nim. Kromě muže v šedém přšiplášti nikdo nepromluvil, ale to ani

nemuseli. S rukama zastrčenýma do kapes svých větrovek, s nohama rozkročenýma a hlavami lehce zakloněnými dávali Eoinovi jasně najevo, že jestli se je pokusí zastavit, zbijí ho do bezvědomí, a ještě si zatančí na jeho obličej.

Znělo to, jako by psi vycítili rostoucí napětí ve vzduchu. Jejich štěkot nejenom neustával, ale začal znít ostřeji a hlasitěji, odrážel se od jedné strany kotců ke druhé. Eoin se cítil stejně bezmocně jako jeho psi. Co zmůže jeden muž proti pěti, i když je ozbrojený třičtvrtěkilovou pálkou na hurling? Eoin navíc nemohl vědět, jestli nemají nože, nebo dokonce pistole.

Ve skříni v jídelně měl schovanou kozlici, dvourannou brokovnici. Proč ho nenapadlo vzít si ji s sebou? Neříkal mu to otec pořád dokola? „Vždycky buď připravený na to nejhorší, co ti život může předhodit, chlapče, protože ti to předhodí!“ Jeho otec zemřel v jedenapadesáti letech na rakovinu plic.

„Tak dobře,“ řekl Eoin. Snažil se znít klidně, ale měl pocit, jako by se mu vnitřnosti proměnily v ledovou vodu. „Vypadá to, že nemám moc na výběr, co? Jediné, co po vás chci, je, abyste s těmi psy zacházeli s respektem a dobře se o ně starali.“

Muž v šedivém pršiplášti se na něj křivě usmál. „Nemyslíš si, že tě teď nechám odejít dovnitř samotného, že ne? Jako by ses nechystal zavolat cajty, jenom co překročíš práh. Ne — pár mých kámošů půjde s tebou, než to tady ostatní dodělají a vezmou si, pro co jsme přijeli. Jo, a můžeš pustit ten camán. Nechceš je přece praštit, že ne?“

Eoin na okamžik zaváhal a potom hurlingovou pátku odhodil, až zarachotila na zemi. Jeden z mužů k ní přistoupil, zvedl ji a hodil si ji na rameno, jako by to byla puška.

„Co se chystáte udělat — s těmi psy?“ zeptal se Eoin muže v pršiplášti. „Nepůjdou na zápasy, že ne?“

„Ale no tak, vzpamatuj se,“ odvětil muž. „Tohle jsou fajnoví psi, ta nejlepší kvalita. Všichni přijdou do pěkných domovů, věř mi. Budou pravděpodobně dostávat žrát něco lepšího a spát na pohodlnějších peleších, než ty za celý svůj život.“

Eoin měl chuť říct něco jako „tohle vám neprojde,“ ale věděl, jak marně by to znělo. Realita byla taková, že jim to pravděpodobně projde. Garda měla plné ruce práce s vážnými zločiny, než aby se honila za zloději psů.

Vrátil se zpátky k domu a dva muži ho nepříjemně těsně následovali, včetně toho, který nesl jeho hurlingovou pátku. Vešli dovnitř a jeden z nich hlasem tlumeným šálou, která mu omotávala ústa, řekl: „Zaparkuj svou prdel v pokoji, jasný, chlače? A nedělej žádný blbosti.“

Eoin vešel do obývacího pokoje a rozsvítil. Stále slyšel, jak venku štěkají psi, a modlil se, aby Cleona nezaslechla, jak se vrátil zpátky do domu, a nerozhodla se ho jít hledat.

Posadil se na kraj koženkové pohovky a jeden z mužů se usadil v křesle u krbu. Muž s pálkou zůstal stát přímo za Eoinem, jako by čekal, až psi hoteliér udělá jeden chybný pohyb, aby ho mohl udeřit zezadu do hlavy.

„Tak co uděláte s těmi psy?“ zeptal se Eoin.

Ani jeden z mužů nepromluvil, jen ten v křesle hlasitě popotáhl a potom ještě jednou. Nesundal si šálu, která mu zakrývala téměř celý obličej až po oči.

„Když nebudou zápasit, tak co? Na chov? Na závody? Bude te je prodávat a předstírat, že jsou vaši? Všichni mají čip a jsou registrovaní, ale to asi víte.“

Muži stále nic neříkali. Oba silně páchli zatuchlým cigaretovým kouřem a z muže stojícího za Eoinem táhl nějaký levný deodorant, možná Lynx.

„Nebudete je používat na hon, že ne?“ zeptal se Eoin. „Na to by vám stačil nějaký vořech. Tihle psi mají všichni papíry. V zimě v lese se uženou k smrti.“

„Drž hubu, buď tak hodnej,“ řekl muž za ním.

„Jenom myslím na ty psy,“ namítl Eoin.

„Tak kurva myslí na něco jinýho, jo? Bolí mě z tebe hlava.“

V ten okamžik zaslechl Eoin zaskřípění podlahy v ložnici, která byla přímo nad nimi. Muži to zaslechli také, protože zvedli hlavu ke stropu. Muž v křesle popotáhl a zeptal se: „Kdo je to? Je tam tvoje žena?“

„Tu z toho vynechte,“ vyhrkl Eoin.

„Když nám nebude dělat potíže,“ řekl muž.

Ale potom zaslechli Cleonu, jak volá: „Eoine? Eoine, co děláš tam dole? Ti psi se venku pořád můžou zbláznit! Co se děje?“

„Řekni jí, že je všechno v pohodě, ať si jde zase lehnout,“ nakázal mu muž stojící za ním.

Eoin zaváhal, ale muž ho rukojetí pálky dloubl do ramene a vyštěkl: „Řekni jí to, no tak.“

Eoin si odkašlal. „Všechno v pohodě, Cleono! Jenom kolem čmouchala liška, to je všechno. Za chvíli se uklidní!“

Dlouho bylo ticho, a potom Cleona zavolala: „Tak co děláš dole? Nepůjdeš nahoru?“

„Za minutku! Jenom tady musím něco dodělat!“

Další pauza, tentokrát ne tak dlouhá. „Co musíš dodělat? Za chvíli už bude čas vstávat, ještě než se vrátíš do postele.“

„Jak jsem řekl, Clee! Budu tam za minutku!“

Zaslechli další zaskřípění podlahy, jak Cleona přešla ložnici. Rozhostilo se dlouhé ticho, které přerušovalo jenom popotáhování muže v křesle.

Po dalších pěti minutách ale zaslechli skřípot znovu. Tentokrát Cleona nezavolala, ale rozhodla se sejít po schodech dolů.

„Clee, nechod sem dolů!“ zavolal na ni Eoin a hlas měl chraplavý strachy. „Už to bude jenom chvilka, slibuju! Běž si lehnout! Prosim!“

Cleona už se ale objevila ve dveřích obývacího pokoje, blond vlasy rozčuchané, a na sobě měla jen noční košili se vzorem s růžičkami. Zamrkala na dva muže vedle Eoina a řekla: „Co se to tu děje? Kdo jsou tihle dva chlapi? Eoine? Co se děje?“

„Pojď sem a pěkně se tady usaď, kočičko,“ řekl muž s pálkou. „Nezdržíme se dlouho. Stačí, když budeš klidně sedět a držet kušnu zavřenou.“

„Kdo jste?“ dožadovala se Cleona odpovědi. „Jak si dovoluujete se mnou takhle mluvit? Eoine — co tady dělají?“

„Jsi hluchá, paničko, nebo co?“ odušil muž.

„Jdu volat policii,“ oznámila Cleona.

Otočila se a zamířila ke schodům, ale muž v křesle vyskočil a běžel za ní. Než byla v půlce schodů, natáhl se a popadl ji za pravý kotník. Ztratila rovnováhu a skutálela se dolů do chodby. Udeřila se do lokte o koncový sloupek zábradlí a o zeď u dveří do hlavy.

Muž se sehnul, popadl ji v podpaží a zvedl ji do stoje. Snažila se mu vyprostit, ale chytil ji za výstřih noční košile, který si obtočil kolem ruky, a potom ji uhodil do obličeje.

„Áááá!“ vykřikla, více vzteky než bolesti, a pokusila se mu úder oplatit. On jí ale uštědřil ještě jednu facku, tentokrát ještě bolestivější, a táhl ji za sebou do obývacího pokoje.

„Nech mě být!“ ječela. „Pusť mě, ty hajzle!“

Eoin vstal a vykřikl: „Nechte ji být!“

Vrhl se na muže, který smýkal Cleonou po pokoji, ale druhý muž, stojící za pohovkou, se k němu mezitím pomalu přiblížil, hurlingovou pátku v ruce napřaženou, a praštil ho s ní zezadu po hlavě. Eoin tvrdě dopadl na malý odkládací stolek a srazil

lampu a budík a několik zarámovaných fotografií zobrazujících jeho a Cleonu s jejich psími svěřenci.

Cleona zaječela, tentokrát hystericky, ale muž, který ji držel, jí přitiskl dlaň na ústa a druhou rukou ji popadl za vlasy. Zpoza šály zahuhlal: „Zavři kurva zobák, nebo ti utrhnu palici!“

Eoin ležel otřeseně na podlaze. Muž s pálkou stál nad ním, připravený ho znovu udeřit, ale Eoin se nehýbal.

„Viděls to?“ poznamenal triumfálně. „Měl jsem hrát za Barrs!“

Druhý muž smýkl Cleonou na pohovku. Přestala ječet, ale z hrdla se jí draly hlasité hluboké vzlyky a přes slzy téměř neviděla. Noční košili měla na jedné straně vyhrnutou, takže jí byl vidět bok. Muž se natáhl a vytáhl noční košili i na druhé straně. Snažila se překřížit nohy a stáhnout lem košile a zakrýt se, ale znovu ji uhodil, tentokrát dvakrát a velmi silně. Obě tváře teď měla oteklé a červené a jeho pečetní prsten jí na té levé nechal stopy v podobě malých fialových modřin.

„Nesnaž se se mnou prát, panenke, protože tak jenom skončíš hůř, to ti povídám!“

S tím jí vytáhl noční košili výš, popadl její lem oběma rukama a rozškubl ji až ke krku, jen lem kolem výstřihu se mu roztrhnout nepodařilo. Cleona se pokusila z pohovky dvakrát vstát, ale strčil do ní, aby si zase sedla, chytil ji za krk, zvedl levou ruku a dal jí najevo, že je připravený ji udeřit znovu.

Stále ji držel za krk, jednou rukou si začal rozepínat větrovku, potom si rozepnul pásek a nakonec knoflík na džíněch.

Muž s hurlingovou pálkou se opíral o krb a sledoval ho. Cleona lapala po dechu, už se ale nesnažila o odpor ani o to, se zakrýt. Zírala na strop, jako by se snažila si představit, že je někde úplně jinde a že se nic takového neděje.

„No pane jo, koukněme se na něj!“ vykřikl muž a začíchal. „Tak to jsou parádní kozičky, co tady máme, kočičko!“ Pustil

její krk a oběma rukama stiskl velká bílá řadra, hnětl je prsty a potom vzal bradavky mezi palec a ukazováček a natáhl je, jak to jen šlo. „Bejt já tvůj manžilek, tak, přísahám Bohu, se v noci ani trochu nevyspím, jak bych si s nima furt hrál!“ Potom sjel pohledem dolů. „Tím bobrem si ale nejsem tak jistě! To se k sobě nehodí. Nahoře svítěj světla, jak maj, ale dole ve sklepe je tma!“

„No tak, Keeno, žebráci si nemůžou vybírat,“ poznamenal jeho společník. „Uděláš jí to, nebo co? Michael a ostatní kluci už budou s nakládáním těch čoklů brzo hotoví.“

Muž strčil ruku do džínů a vytáhl z trenýrek ztopořený penis. Byl krátký, ale jeho tmavě fialové žíly mu dodávaly barokní křivky, jako by to byla helma namalovaná Leonardem da Vincim. Odtáhl Cleoně stehna od sebe a prsty se začernalým nehty jí roztáhl stydké pysky.

„No tady to teda vypadá!“ odfrkl si pod šálou. „Už jsi někdy viděl takhle mokrou ženskou? Ta to ale musí chtít!“

Neohrabaně na ni vylezl a vnikl do ní až po pásek džín. Když jí prostoupil, vydala ze sebe nezvyklé zaúpění, spíše jako hříbě než žena, a ruce a nohy se jí zazmítaly a zvadly. Poté zůstala ležet na pohovce tiše a bez hnutí, zatímco do ní muž přirážel a narážel, funěl, popotahoval a potichu klel.

Psi už přestali štěkat, a tak jediný zvuk vydávalo vrzání pohovky a mlaskavé zvuky soulože. Mužův společník si hurlingovou pátku zastrčil do podpaží a soustředěně se mračil na svůj mobil. Cleona měla zavřené oči. Prsa se jí roztřásla při každém přírazu a příležitostně jemně vzdychla, ale kromě toho byla jako mrtvá.

Po několika minutách se muž s hurlingovou pálkou v ruce ozval: „No tak, Keeno. Dost šukání. Michael a kluci už jsou připravený vyrazit.“

Druhý muž přestal na Cleoně skákat nahoru a dolů, ale zůstal v ní a díval se na ni.

„Ty neotevřeš oči a nepodívaš se na mě, kočička? No, tak to je velká škoda, protože jsme si mohli užít pořádné ohňostroj, kdybys byla jen trochu nápomocná, jestli mi rozumíš.“

„Můžeš sebou hodit, Keeno, kurva drát?“ popoháněl ho jeho společník.

Muž ale stále ještě ležel na Cleoně a vtom se nečekaně pohnul a posadil Eoin. Rozhlédl se kolem sebe, jednou rukou si držel hlavu a mrkal, jako by nemohl pochopit, kde je. Potom se ale otočil k pohovce a spatřil muže, jak slézá z Cleony a zastrkává si napolo ztopořený penis do džínů.

„Ježíšikriste, co to děláš?“ začal Eoin křičet, až skoro ječel. Natáhl se po křesle, aby se mu podařilo se dostat na nohy, ale stále byl omráčený tvrdou ranou do hlavy, takže dopadl na kolena na ošoupaný zelený kobereček před krbem.

„Co jste to udělali mojí ženě?“ zaječel. „Co jste to provedli?“

Muž držící hurlingovou pátku s ní do něj strčil a přikázal: „Drž hubu a zapomeň na to, jasný? Klidně tě zmlátím znovu, chlape, a příště se neprobeřeš ani za tejdenu.“

Eoin se otočil ke Cleoně. Stále ležela na pohovce, jen dala nohy k sobě a roztrženou noční košili si zahalila prsa. Oči měla otevřené a zírala na Eoina, ale vypadala, že je naprosto v šoku. Otevřela a zase zavřela ústa, nebyla schopná promluvit.

Eoin se pokusil znovu vstát, ale muž mu tvrdě přitlačil hurlingovou pátku z boku ke krku.

„Ani na to kurva nemysli, jasný?“ varoval ho. „Teďka mizíme, jak určitě rád uslyšíš. Už se znovu nevidíme a ty o nás nikomu neřekneš a rozhodně ani nepípneš nic cajtům, pokud nechceš, aby se ti přihodilo něco ještě mnohem horšího, jestli mi rozumíš. Víme, kde bydlíš, tak asi tak.“

„Vypadněte,“ vyštěkl Eoin, aniž se na něj podíval. Místo toho hleděl na Cleonu a vztáhl k ní ruce. Stále na něj zírala, ale nebyl si vůbec jistý, jestli je na něj schopná zaostřit — nebo i pokud je, že ho poznává.

„Bylo to super se s váma poznat,“ zahlaholil muž, který Cleonu znásilnil. „Škoda že si to nebudem moct někdy brzo zopakovat. Tvoje žena je pěkně pevná, chlape. Lepší než nějaký starý kurvy, který jsem měl. Některý z nich, Ježíši, to bylo jak hodit banán do Patrick Street.“

Eoin se začínal třást. V hlavě mu dunělo, až měl pocit, že mu cévy v mozku musí každým okamžikem prasknout, a rostla v něm taková zuřivost z toho, co tihle muži Cleoně udělali, a cítil se tak ponížený, že ji nemohl ochránit, že ani nevěděl, jestli se mu ještě někdy podaří se pohnout, nebo jestli bude muset strávit zbytek života vkleče na odrbaném zeleném koberečku před krbem s hlavou skloněnou jako nějaký středověký kajícík.

Tupě sledoval, jak oba muži odcházejí z obývacího pokoje, a zaslechl, že otevírají vstupní dveře. Museli je za sebou nechat otevřené, protože zaslechl štěkot jediného psa a startování motoru range roveru.

„Eoine? Jsi to ty?“ zašeptala Cleona.

Otočil se a podíval se na její zarudlý obličej posetý modřinami. Díval se, jak se uboze drží své roztrhlé noční košile, a třikrát nebo čtyřikrát se zhluboka nadechl. Potom — jako kdyby do něj udeřil blesk jako do Frankensteinova monstra, se chytil opěrky křesla a vyskočil na nohy.

„Eoine?“

„Za vteřinku budu zpátky, miláčku,“ řekl, ačkoli sotva poznával svůj hlas. Znělo to, jako by promluvil někdo jiný, někdo stojící hned vedle něj.

„Eoine?“

„Je to v pořádku, Clee. Všechno bude v pořádku. Vrátím se za minutku.“

Nejistě vyšel z obývacího pokoje, přešel chodbu a zamířil do jídelny. Skříňka se zbraní visela v rohu, vedle obrazu od Martina Driscolla, který zobrazoval odpočívajícího farmáře a jeho dva černobílé psy. Ve skříňce byly držáky na tři brokovnice, on měl ale jen jednu, dvanáctku Miroku. Vytáhl ji a v zásuvce našel krabici patron.

Stále se cítil naprosto nevyrovnaně a zvláště nereálně, když brokovnici zlomil a cestou ke vstupním dveřím ji nabil. Vyšel z domu ven, kde znovu pršelo, tentokrát jemně mrholilo, a kapky deště byly prosvětlené září z lamp na zdi domu a na konci kotců, které to ráno vypadaly strašidelně a rozmazaně.

Muži už tou dobou došli do půle řady kotců. Eoin ještě neviděl dodávku a range rover, ale slyšel jejich nastartované motory a spatřil kouř z výfuků, který se vznášel nad příjezdovou cestou.

Vyrazil rychleji a potom se rozběhl. Než se muži dostali ke konci řady kotců, zakřičel na ně: „Počkejte! Zůstaňte stát, slyšíte mě?“

Oba se zastavili a otočili. Muž, který mu sebral hurlingovou pátku, ji stále nesl na rameni.

„Už ani krok!“ řekl Eoin.

„Co zase kurva chceš, chlape?“ zakřičel muž s pátkou netrpelivě. „Už kvatujem, abysme byli pryč!“

Eoin byl méně než padesát metrů od nich, když se světlo muselo odrazit od hlavně jeho brokovnice. Muž, který napadl Cleonu, zaskřehotal: „Ježíšikriste, Brendane, on má kurva pušku! Mizíme!“ Dal se do běhu a zvláště přitom poskakoval, jako by trénoval běh tří nohou bez partnera.

Druhý muž však sevřel pátku a zůstal stát na místě.

„Tak do toho, chlape! Co chceš dělat? Zastřešíš mě? Na to nemáš koule!“

Eoin se zastavil. Muž dál potěžkával pátku a přenášel váhu z nohy na nohu, jako by se už nemohl dočkat, až se na Eoina vyřítí a znovu ho pořádně udeří do hlavy.

Druhý muž zmizel za řadou kotců, ale Eoin si pomyslel: *Jsou tam všichni jeho kámoši zloději, čekají. Je velká šance, že aspoň jeden z nich bude mít zbraň. Ať už se rozhodnu pro cokoli, je to teď, nebo nikdy.*

„No tak, do toho, nechceš tady snad strávit zbytek života!“ provokoval ho muž s pátkou.

Eoin pozvedl brokovnici a zamířil. Několik vteřin čekal, ale jen proto, aby zklidnil dýchání, utišil se a nemínil.

Muž k němu udělal dva kroky a Eoin vystřelil. Brokovnice ho koplá do ramene. Zvuk výstřelu byl mezi dvěma řadami kotců ohlušující, zněl jako tři výstřely, ne jen jeden. Zasáhl muže přímo do obličeje, do místa, kde mu šála zakrývala nos, a uštěřil mu vršek hlavy. Celý mužův mozek vyletěl a dopadl na asfalt deset metrů za ním.

Muž upustil pátku a napůl se otočil, jako by zaslechl, jak na něj někdo volá. Potom se mu podlomila kolena a dopadl obličejem dolů na asfalt. Zůstal ležet, jen v nohách mu ještě škusbalo. Eoin si dovedl představit, že se nohy snaží splnit poslední příkaz mozku, utéct pryč.

Nabil komoru, ze které právě vystřelil, ale zůstal v jemném mrhnutí stát na místě. Byl připravený na všechny ostatní, jestli si pro něj přijdou.

Zaslechl štěkání psa. Byl to Gaybo, malý münsterlandský ohař, který vyhrál několik cen. Slyšel, jak se zabouchly dveře dodávky, a odjistil brokovnici. Potom se ale ozvalo

charakteristické zakvílení převodovky, jak range rover vyrazil pryč, následovaný dodávkou s rachotícím výfukem. V několika vteřinách auta najela na hlavní silnici a zmizela. Viděl jejich zadní světla mizet za stromy, jak mířila na sever k dopravnímu uzlu Barrell's Crossroads.

Eoin se kolem prázdných kotců s dokořán otevřenými dveřmi pomalu vrátil do domu.

Svatá Marie, matko Boží, já jsem zabil člověka, pomyslel si, když dorazil ke vstupním dveřím. Já jsem opravdu zabil člověka. Je mrtvý. Svým způsobem je i můj život u konce. Jak by něco mohlo být stejné?

Bylo už skoro pět hodin ráno, ale stále tma, a Eoin přemýšlel, jestli se vůbec někdy rozední.

3

Katie se podívala na hodiny na zdi v kuchyni a řekla: „Možná bych tam měla znovu zavolat. Třeba nás nemůžou najít.“

Barney, její irský setr, naklonil hlavu na stranu, jako by se jí snažil sdělit, že její úzkosti naprosto rozumí, ale nenapadá ho nic vhodného, co by k tomu dodal.

Odložila hrnek s kávou a zvedla mobil. Nestihla ho ale ani zapnout a rozezněl se zvonek. Barney si okamžitě odfrkl a vyrazil do chodby.

Otevřela dveře a za nimi byl on, dole pod schody na verandu, na invalidním vozíku. Kvůli silnému dešti mu zdravotníci oblékli velký žlutý nepromokavý kabát se špičatou kapucí, takže vypadal jako nějaký obrovský trpaslík. Katie mu ani neviděla do obličeje.

„Dobré ráno, madam,“ pozdravila zdravotnice. „Tak tady ho máte — přivezli jsme vám přítele.“

Zdravotník zvedl tmavě šedý kufr. „Tady má všechny věci a léky. Jsou tam i instrukce od doktora Kashaniho ohledně dávkování.“

John si sundal kapuci. Katie ho od té doby, co mu amputovali obě nohy pod kolena, pravidelně vídala v nemocnici, ale v umělém světle z verandy ji šokovalo, o kolik zhubl a jak moc zestárl. Usmíval se na ni a v očích se mu zračila radost a úleva. Vlasy, dříve dlouhé a černé, mu zešedivěly a měl je neupravené a ostříhané nakrátko. Tváře se mu propadly, až se mu pod kůží jasně rýsovaly obrysy lebky. V době, kdy se z nich stali milenci, byl velice pohledný a svalnatý a vypadal jako světec.

Ted' se ale zdálo, jako by ho sem zdravotníci přivezli na návštěvu z glyntownského domova pro seniory.

„Barnsi, jak se máš, kluku?“ zvolal sípavě, ale Barney zůstal stát v chodbě za Katie, jako by si vůbec nebyl jistý, kdo tenhle podivný vyhublý muž na vozíku je.

„Mám vám ho pomoci vynést nahoru?“ zeptala se Katie. „Budu si muset nechat namontovat rampu, že?“

„Ne, to je v pohodě,“ řekl zdravotník. Otočil vozík a pozadu ho vytáhl jeden schod po druhém nahoru. Barney zacouval ještě dál do chodby a z hrdla se mu draly hluboké podezřívavé zvuky.

„Mám něco podepsat?“ zeptala se Katie.

„Ne, ne, to není třeba,“ zazubil se zdravotník. „Není to žádná poštovní zásilka. Přesto, víte, zpátky ho nebereme. I kdybyste si to do osmadvaceti dnů rozmyslela, stejně si ho musíte nechat.“

Všichni se zasmáli a Barney zaštěkal. Zdravotník Johna odvezl do obývacího pokoje a řekl: „Tak hodně štěstí, Johne. Myslím, že se zase brzy uvidíme.“

Katie zdravotníky vyprovodila ven a vrátila se do obývacího pokoje. Sundala Johnovi pršiplášť a posadila se na kraj pohovky vedle něho. Natáhl k ní ruku a ona ho za ni vzala a pevně ji stiskla, ačkoli se nemohla zbavit myšlenek na to, jak je jeho ruka studená a kostnatá.

„Dal by sis kafe?“ zeptala se. „Právě jsem jedno měla, ale můžu udělat čerstvé.“

„Ne, ne, díky,“ řekl. „Zatím jsem v pohodě.“ Rozhlédl se po obývacím pokoji a potom se pohledem vrátil ke Katie. „Je to hrozně divné, být zase tady. Ale taky skvělé. Ani nevíš jak. Nemohl jsem přestat myslet na dobu, kdy jsme byli spolu, a jak úžasné to bylo.“

„To ano, zažili jsme hezké časy,“ usmála se Katie. Stiskla mu znovu ruku a potom ji pustila. Nebyl vhodný okamžik na to, připomínat všechny jejich divoké hádky a to, jak moc John nesnášel její sílu a schopnost zorganizovat mu život, zvláště když byl bez práce. Neměla ani v úmyslu zmínit to ráno, kdy od ní odešel, protože zjistil, že v důsledku jednoho neuváženého večera s bývalým sousedem otěhotněla.

„Katie, miláčku, věř mi, můžeme zase všechny ty dobré časy zažít,“ řekl John. Zašklebil se, když se narovnával ve vozíku. „Až se mi zahojí pahýly, budou mi moct změřit lůžka. Nebude to trvat víc než pár týdnů a budou pro mě mít nachystané protézy. Potom můžu začít pořádně trénovat, tak mi to řekl terapeut. Říkají tomu znovu se učit chodit, ale tady v Corku se tomu spíš říká ‚učit se šlapat‘, co?“

Odmíchl se a znovu se natáhl pro její ruku. „I tak — umět chodit není v posteli důležité, ne? Koukni na Oscara Pistoriuse.“

„Ach Bože, ano,“ odfrkla Katie. „A koukni, jak to s ním dopadlo.“

„No jasně, vím, ale chtěl jsem tím říct, že se byl schopný se svou přítelkyní milovat, i když neměl nohy — jako já. Mě to nezmění, Katie. Nezmění to, kdo jsem, a nezmění to nic na faktu, že tě miluju. Víím, že jsem se k tobě nechoval vždycky dobře, ale to jenom proto, že jsem byl příliš majetnický. Jak je ta písnička? ‚I’m just a jealous guy‘, jsem prostě žárlivec.“

Znovu se odmlčel a potom dodal, tišeji: „Ukázalas mi, Katie, že mě taky moc miluješ. Zachránilas mi život a od té doby při mně stojíš. Víím, jak hluboce jsi svojí práci oddaná, teď už to chápu. Ale už taky víím, že i tvá oddanost mně je hluboká. Asi se ti nepodařilo vždycky najít slova, jak mi to říct, to je všechno.“

Rozhostilo se mezi nimi dlouhé ticho. Katie se na něj tu a tam usmála, ale nenapadlo ji, jak by mu měla odpovědět. *Ano, miluju tě, ale když se na tebe teď dívám, nejsem si jistá, jestli jsi pro mě pořád ještě fyzicky atraktivní.* Nebo: *Ne, nemiluju tě a možná jsem tě ani nikdy nemilovala — ne opravdově, ne tak hluboce, jak sis myslel.* Nebo: *Záleží mi na tobě, Johne. Cítím se za tebe zodpovědná a cítím se provinile kvůli tomu, žeš přišel o nohy, ale zodpovědnost a vina nejsou totéž co láska.*

„Bridie přijede brzy,“ řekla mu. „Je to skvělá holka, zkušená a moc příjemná. Sehnala jsem ji prostřednictvím Seamuse O’Sheay od pečovatelské služby Caremark. Bude se o tebe starat, když budu v práci. Jenny Tierneyová, sousedka, sem bude chodit venčit Barneyho, takže s tím si nemusíš dělat starosti.“

„Mám dojem, že Barney je proti mně nějak zaujatý. Koukej, jak se na mě dívá. Kdyby tak mohl pohled zabíjet.“

„Jenom tě nepoznává, navíc je hodně ochranný. Zase si na tebe zvykne, až tady budeš déle.“

„Bůh ti žehnej, Katie,“ vzdychl John. „Bez tebe by můj život nestál za to, ho žít, to ti můžu říct.“

Katie se ho zrovna chtěla zeptat, jestli nemá hlad, když jí telefon zahrál první dva takty z „Tá Mo Chleamhnas a Dhéanamh“, Dohazovačské písně.

*Ach, šel jsem na východ a šel jsem na západ,
procházel jsem ulicemi Corku a Dublinu,
ale nenašel jsem žádnou hodnou mojí lásky,
hodnou té dívky, co mě nechala se zlomeným srdcem.*

Volal strážmistr Begley. Znělo to, jako by stál někde venku v dešti a ve větru. Katie zaslechla, jak někdo v pozadí křičí, a náhlé táhlé zakvílení sirény sanitky, které zničehonic ustalo.

„Omlouvám se, že vás dneska ruším, madam, vím, že máte volno. Ale ve Východním Ballinroe došlo nad ránem ke střelbě

s fatálními následky a vzhledem k okolnostem jsem si myslel, že bude dobré vás o tom co nejdřív informovat. Budou s vámi chtít mluvit z médií, jestli vás tedy už nenahánějí teď.“

Katie zvedla prst a naznačila Johnovi, že se jedná o vážný rozhovor a musí se na něj soustředit.

„O co jde, Seane?“ zeptala se strážmistra Begleyho.

„Obětí je muž kolem čtyřicítky, zatím neidentifikovaný. Byl zastřelen v psím hotelu u silnice R604, asi kilometr na jih od Barrell's Crossroads. Majitel hotelu je pán jménem Eoin Cassidy. Jeho a jeho ženu dnes ráno kolem čtvrté vzbudil gang chlapů, kteří jim kradli psy. Skoro všichni ti psi mají papíry, kokršpanělové a tak, a stojí celé tisíce, tedy někteří z nich.“

„Pokračujte,“ pobídla ho Katie.

„No, tak tenhle Eoin Cassidy vzal svou brokovnici a šel se jim ven postavit. Vyrazili po něm, a tak varovně vystřelil do vzduchu. To je ale nezastavilo a on říká, že se bál o život, a tak vystřelil přímo na ně a jednomu z nich ustřelil hlavu. Potom se ti ostatní rozutekli.“

„Předpokládám, že komisař Horgan o tom ví.“

„Samozřejmě. Teď už je tu pět lidí z Bandonu, včetně inspektora O'Briena. Čekáme na techniky, aby se podívali na místo činu, než necháme odvézt tělo. Jde ale o to, že tenhle gang zločejů psů vypadá jako ten, se kterým jsme měli ty trable ve městě. Řídili range rover a černou dodávku a bylo jich celkem asi šest.“

„Máte pravdu,“ přikývla Katie. „To zní jako oni. Jak jim to Dooley říká? Lupiči labradorů.“

„To jsou přesně oni. A jestli je to ten samý gang, komisař Horgan nebude chtít promluvit do médií, dokud to neprobere s vámi. Nechce vám šlapat na paty, chápete.“

„Tak to je od něj hezké, toho si vážím. Ale fakt, že byl jeden z těch zlodějů zastřelen, to staví do úplně jiného světla.“

Zatím byli ti zloději jenom další otrava navíc, ale jestli chovatelé psů začnou užívat letální sílu, aby ochránili svá zvířata —“

„Letální sílu? Z deseti metrů mu uštělil celou hlavu.“

„A kde je ten Cassidy teď?“ chtěla vědět Katie.

„Vzali ho do Bandonu na výslech. Pokud vím, už je na cestě jeho právník. Já sám tam za chvíli vyjedu taky.“

„Dobře. Musím počkat, než přijede pečovatelka, ale potom pojedu přímo na stanici. Zavolám komisaři Horganovi odtamtud.“

Když domluvila se strážmistrem Begleym, ozval se John: „Předpokládám, že povinnosti volají.“

„Ano, obávám se, že ano. Doufala jsem v celý den volna, ale samozřejmě počkám, než sem Bridie přijede.“

„To je v pohodě. Jestli chceš vyrazit hned, já se o sebe postarám. Už jsem ten vozík docela zvládl.“

„Johne, nenechám tě tady samotného. Bridie dorazí už brzy.“

Vstala, dotkla se jeho ruky a usmála se na něj. Déšť tůkal na okna obývacího pokoje jako tichá smutná vzpomínka na prošlé dny. Oba si byli intenzivně vědomi toho, že se nepolíbili.

„Máš hlad?“ zeptala se Katie. „Můžu ti udělat sendvič, jestli chceš. Nebo tady mám hovězí koláč, který dělala Bláithín, paní, která uklízí u mého táty. Vaří v Roaring Donkey v Cobhu a nosí mi zbylé jídlo.“

„Možná později,“ řekl John.

Naklonila se k němu a políbila ho na čelo. Jeho pokožka jí připadala suchá a neznámá. Vzhlédl a políbil ji na rty, ale znovu dostala pocit, jako by líbala nějakého cizince.

John se jí zrovna chystal něco říct, když zazvonil zvonek u dveří. Barney okamžitě vyskočil na nohy a běžel do chodby. „To bude Bridie,“ řekla Katie.

Otevřela dveře a za nimi stála v přšiplášti Bridie, dívka s širokými boky, kulatým obličejem a červenými tvářemi a rty, což jí dodávalo vzezření matřošky v životní velikosti. Nesla přes rameno modrý plátěný pytel a tři plné látkové nákupní tašky.

„Dobré ráno, paní Maguirová. Omlouvám se, že jdu trochu pozdě. Doprava tunelem je zoufalá.“

„To je v pořádku,“ řekla Katie. „Pojďte dál a seznámte se s Johnem.“

Bridie vešla dovnitř, odložila si tašky a svlékla přšiplášť. Pod ním měla propínací svetr v námořnické modré a světle modrou uniformu zdravotní sestry, která Katie připomněla, že John je invalida a kolik péče bude potřebovat. Nenáviděla se za to, že k němu chová tak negativní a depresivní pocity. Kdyby ho neunesl gang zločinců, aby tak zatlačili na ni, a kdyby mu nepřivrtali nohy k posteli, aby jim neutekl — dostala se mu do nich sepe —, nikdy by o nohy nepřišel. Ale byla to opravdu její chyba a opravdu mu dlužila celoživotní péči?

„Dobrý den, Johne!“ řekla Bridie vesele. „Já jsem Bridie Mulliganová a od teď vám budu pomáhat. Chtěla bych vás požádat, abyste se nebál mi říct o jakoukoli pomoc, s čímkoli budete potřebovat, a tím myslím úplně jakoukoli — mytí, oblékání, chození na záchod. Proto tu jsem.“

„Děkuju, Bridie,“ zašeptal John. Odkáslal si a zopakoval hlasitěji: „Děkuju, Bridie. Budu se snažit, aby toho nebylo příliš.“

„Ne, Johne, můžete mít tolik požadavků, kolik budete chtít. Když budete mít třeba chuť na šálek čaje, stačí jenom říct. Když budete potřebovat jít s pískem, nestyďte se a nenechávejte to na poslední chvíli. Všechno jsem už někdy viděla, jestli mi rozumíte, a vůbec mě to neobtěžuje. Vyměnila jsem pánům víc plenek, než kolik jste měl večerí.“

Katie provedla Bridie domem. Vzala ji do kuchyně a ukázala jí, kde je čaj a káva a jak ovládat topení.

„Všechno v pohodě,“ řekla Bridie. „Kdybych měla nějaké potíže, mám vaše číslo a napíšu vám zprávu.“

Odmělčela se a potom velice tiše dodala: „Jste z toho ve velkém stresu, paní Maguirová, poznám to.“

Katie přikývla. „Nebylo to jednoduché. No, abych vám řekla pravdu, ukázalo se to všechno být daleko těžší, než jsem si představovala. A — prosím vás — říkejte mi Katie.“

„Víte, existují domovy, kde se o lidi jako John starají. Dovedu si představit, že to nebyla jeho vina, že přišel o nohy, ale bude to pro vás ohromné břemeno a tomu neuniknete.“

„Kolik je vám let, Bridie, jestli se můžu zeptat?“

„Dvacet sedm, madam.“

„Na sedmadvacetiletou dívku jste opravdu moudrá, Bridie. Kéž bych tak ve vašem věku mívala alespoň polovinu vaší prozíravosti.“

Bridie se na ni neklidně usmála, protože bylo zjevné, že neví, co slovo prozíravost znamená.

„Takový přehled,“ vysvětlila Katie a Bridie přikývla.

„Mám spoustu zkušeností, madam — teda Katie —, a někteří z pacientů, o které jsem se starala, na tom byli hůř než váš John. Někteří z nich byli slepí, ještě k tomu postižení. To je potom daleko horší.“

Katie se vrátila do obývacího pokoje.

„Vyrážím, John. Vrátím se, hned jak to půjde.“

„Dobře,“ přikývl John.

Katie ho znovu rychle políbila na čelo, ale když vyrazila ke dveřím, John řekl, aniž se na ni podíval: „Miluju tě, Katie Maguirová.“

4

Siobhán otevřela oči. Nejdřív ji napadlo, že leží někde venku na vzduchu, protože páteř a pánev měla ztuhlé chladem a neviděla nic než stříbřitě šedou mlhu. Hlava jí pulzovala bolestí, až musela oči znovu zavřít.

Pane Bože, pomyslela si. Určitě jsem se včera večer neopila tolik. Vzpomínala si na tanec v klubu Eclipse, na to, jak křičela na Tadgha, pak jak se vrátila a dala si alespoň tři jägerbomby. Nic dalšího si nevybavovala. Určitě ale nedoklopýtala do Peace Parku a neusnula tam na zemi.

Pokusila se otevřít oči podruhé. Mlha se pomalu rozplývala a Siobhán začínala rozeznávat tvary a obrysy. Uvědomila si, že vůbec neleží venku, ale v jasně osvětlené místnosti se stěnami vymalovanými zelenou barvou. Spatřila okno s tmavě šedou garnýží a závěsy a smetanovou roletu, která byla spuštěná až k parapetu. Uviděla také dveře, bílou skříň a černobílý zarámovaný obrázek světce klečícího před sestoupivším andělem.

Nad hlavou a po její levé straně visela velká světlá chirurgická lampa, takový ten druh, který vídala u zubaře. Silně tu páchla dezinfekce, přesně jako u zubaře. Co dělá u zubaře? A proč jí tolik bolí hlava? Znovu zavřela oči. Tohle se jí musí zdát. Určitě je doma v posteli, ale má takovou kocovinu, až jí to způsobilo noční můru.

Vzpomněla si, jak vyšla z klubu ven a objednávala si Hailo. Taxík asi přijel a vzal ji domů. Jediné, co teď musí udělat, je probudit se. *Počítej do deseti, pomyslela si, a potom otevři oči a budeš vzhůru.*

Stihla napočítat jenom do pěti, když zaslechla, jak někdo otevírá dveře. Otevřela oči a stále se nacházela v jasně osvětlené místnosti, takže to nebyla noční můra. Byla skutečně tady, ať už to znamenalo kdekoli. A hlava ji opravdu bolela a stále byla paralyzovaná chladem.

Skláněla se nad ní žena ve středních letech s bledým pihovatým obličejem a rozčuchanými měděnými vlasy. Měla na sobě zelený pulovr s volným rolákem a připomínala Siobhán učitelku ze základní školy, paní O'Learyovou. Zamračeně Siobhán pozorovala a potom zavolala: „Je při vědomí, pane doktore!“

Zvenku místnosti se ozval hluboký mužský hlas: „Děkuji, Grainne. Budu hned u vás.“ Zněl klidně a vzdělaně a měl dublinský přízvuk.

„Tady už jsi v bezpečí,“ řekla žena. „Měla jsi jen takovou malou nehodu. Neboj se. Všechno bude v pořádku.“

Siobhán se pokusila se posadit, ale měla pocit, jako by jí zamrzla celá záda a neměla se o co zapřít. Hlava jí znovu klesla na polštář. „Co tím myslíte, nehodu? Jakou nehodu?“ zeptala se.

„Ty si nevzpomínáš? Srazilo tě auto. Máš zlomené obě nohy.“

„Co? Kde? Tohle je nemocnice?“

„Je to taková nemocnice, ano. Je to pečovatelský dům pro lidi jako ty, pro lidi s vážnými zraněními.“

„Kde mám telefon? Musím zavolat mámě.“

„Žádný telefon jsem neviděla, drahoušku. Je mi líto.“

Siobhán si znovu zkusila sednout, ale vůbec necítila spodní část zad. Sáhla dolů a nahmatala přes nohy deku, ten typ, který se používá v nemocnicích, a pod ní své levé stehno, v němž ale neměla vůbec žádný cit. Skoro jako by bylo vyrobené ze dřeva.

Spatřila svou holou ruku a uvědomila si, že má na sobě noční košili s krátkými rukávy a malými modrými puntíky. Určitě tedy je v nemocnici.

„Musím zavolat mamce. Bude mít strašnej strach. Kolik je hodin?“

„Půl třetí.“

„To si děláte legraci, ne? Touhle dobou už pravděpodobně zavolala policii. Když se zpozdím, vždycky jí musím zavolat a říct, kde jsem. Jste si jistá, že nemám mobil v tašce?“

„V jaké tašce, drahoušku?“

„V mý oranžový halloweenský tašce. Je na ní našitej obrázek dýně. Neříkejte mi, že jsem ji ztratila.“

Zrzavá žena povytáhla jedno obočí, jako by ji nějaká Siobhánina taška vůbec nezajímala, natož aby měla jít a někde ji hledat.

„Máte tu telefon, který bych si mohla půjčit? Musím jí zavolat a říct jí, kde jsem.“

„Musím si o tom promluvit s doktorem. Nechtěl by, aby ses rozrušovala. A vůbec si nejsem jistá, jestli můžeš přijímat návštěvy.“

„Co tím myslíte? Proč ne? Co se mnou je?“

„Jak jsem řekla, drahoušku, jde o tvoje nohy. Vešla jsi do silnice, ani ses nerozhlédla. Nechci nikoho soudit, ale podle rozboru krve jsi byla pravděpodobně pod obraz. Vešla jsi do vozovky a srazilo tě auto. Problém je, že to vypadá i na nějaká zranění páteře, a tak nemůžeme riskovat, aby za tebou někdo přišel a vnesl sem nějakou infekci. Víš, jak to vypadá v tuhle roční dobu, všichni kašlou a kýchají. Nechceš přece skončit paralyzovaná na zbytek života, ne?“

„Ale já jí chci jenom zavolat a říct jí, co se stalo a kde jsem.“

Siobhániny oči se topily v slzách. Začínala se cítit, jako by se probudila v nějakém blázinci. Co tahle žena říkala, znělo logicky, ale zároveň to vůbec nedávalo smysl.

„Prosím,“ vzlykla, „jenom mi prosím půjčte svůj telefon. Zavolám si jenom jednou.“

„Promluví si s doktorem.“

„A nemohla bych si s ním promluvit já? Chci vědět, jak moc jsem zraněná.“

„Jistěže můžete mluvit s doktorem,“ řekl ten hluboký mužský hlas. „Jsem přímo tady, slečno. Jak se cítíte?“

Siobhán zvedla hlavu, jak se jí to jen podařilo, a na opačném konci místnosti spatřila velmi vysokého muže v zelené chirurgické čapce a oblečeného jako na operaci. Dolní polovinu obličeje mu zakrývala rouška, takže viděla jen jeho oči. Leskly se a byly skoro černé. Nad nimi se klenulo husté obočí, černé s několika stříbrnými chloupky.

„Potřebuju zavolat mámě,“ řekla Siobhán. „Musím jí říct, co se stalo.“

„To samozřejmě můžete,“ řekl doktor, přistoupil k posteli a zastavil se blízko u ní. „Ale ještě předtím musím provést jeden naléhavý úkon.“

„Co? Jak to myslíte?“

„Důvod, proč si nemůžete vzpomenout na to, co se stalo, je ten, že když vás srazilo to auto, utrpěla jste vazovagální synkopu. To zjednodušeně znamená, že buď váš ulnární, nebo i peroneální nerv byl velice silně zasažený, v důsledku čehož jste omdlela.“

„Já ne — Co to znamená?“ zeptala se Siobhán. „Jako — cože? Je to vážný?“

„Není to nic nezvyklého,“ odvětil lékař. „Někdy se tomu říká vazodepresivní reakce, ale je to fyzická reakce, kterou si lidé často neuvědomují.“

Siobhán si přála, aby si stáhl roušku, protože jeho hlas byl kvůli ní tlumený. Kromě toho, že pořádně nerozuměla tomu, co jí říká, by jí pomohlo, kdyby viděla výraz jeho táře. Ačkoli stál tak blízko u ní, nedíval se na ni přímo. Hýbal očima ze strany na stranu, jako kdyby prostě jen recitoval vysvětlení a ani ho příliš nezajímala její reakce.

„Váš ulnární nerv je něco, čemu se obecně říká brňavka. Váš peroneální nerv se nachází pod kolenem. Pokud dostane jeden z těchto nervů tvrdou ránu, způsobí to okamžitou reakci. Vaše tělo ihned pošle velký objem krve do dolních končetin. To stáhne krev z velkých orgánů jako mozek a srdce, a tak ztratíte vědomí. Není to nic vážného, když sedíte, samozřejmě, protože se jenom pomalu skulíte. Když ale stojíte, najednou upadnete a nejste schopná udělat jakýkoli pohyb, abyste se ochránila, a můžete si vážně ublížit. Ve vašem případě to vypadá, že vám auto narazilo do kolene, v důsledku čehož jste omdlela a spadla do cesty dalšímu, které vám přejelo nohy. Zároveň jste utrpěla ošklivou ránu do hlavy, pravděpodobně v důsledku toho, že jste spadla na obrubník.

Dal jsem vám morfium na potlačení bolesti, ale urgentně teď potřebuju zkontrolovat mozek, jestli nedošlo k nějakému vnitřnímu krvácení. Pokud ano, mohlo by to být velice vážné, nebo dokonce smrtelné. Také se vám musím podívat na nohy pro případ, že by tam stále bylo nějaké podkožní krvácení, a abych odstranil úlomky kostí, jsou-li tam nějaké. Nechcete přece nějaké postižení svých duševních schopností, že ne? A určitě chcete znovu chodit, řekl bych. Přece nechcete být až do konce života bezmocný mrzák.“

„Mohla bych ale zavolat mámě? Musím zavolat mámě.“

„Odsud to není možné, obávám se, protože tahle místnost je odstíněná kvůli rentgenovým paprskům a není tu signál.

A nejste ve stavu, kdy bychom vás mohli převézt. Kromě toho se musím podívat na váš mozek co nejdříve.“

Siobhán svésila koutky úst a z očí jí začaly téct slzy. Doktor jí položil ruku na rameno a řekl: „Ale no tak, nemusíte se rozrušovat. Když řeknete tady Grainne jméno své matky a telefonní číslo, zavolá jí za vás a řekne jí, co se stalo a kde jste a také kdy vás bude moct přijít navštívit. Co vy na to?“

Siobhán se stále cítila moc slabá a zmatená na to, aby něco namítala. „Tak dobře,“ řekla. „Ale nevydésíte ji, že ne? Jmenuje se Patricia Kilmoreová a číslo je čtyři, tři, devět, osmdesát čtyři, osmdesát pět.“

„A vy se jmenujete?“

„Siobhán. Siobhán O'Donohueová.“ Odmlčela se, aby si mohla olíznout rty, protože měla sucho v ústech. „To proto, že můj otec zemřel a ona se znovu vdala, ale on ji potom nechal a odešel od ní. Myslím Michael Kilmore.“

„Moc děkuju, Siobhán,“ řekl doktor. „Grainne, můžete to jít zařídit?“

„Samozřejmě,“ přikývla Grainne. „Bude to hned. A nevydésím ji, nemusíš se bát, Siobhán.“

Jakmile odešla z místnosti, otočil se doktor zpátky k Siobhán. „Tak, a vám teď dám jednu malou injekci, abych vás na chvíli uspal. Jinak by pro vás ta bolest byla nesnesitelná. Potřebuju zjistit, jaké škody vám to auto napáchalo na nohou a co můžu udělat, aby se to srovnalo, což bohužel znamená, že do nich budu muset strkat. Ale nebojte se. Brzy budete zase tancovat. Jean Butlerová¹ vám bude závidět.“

Siobhán lékařovi pohlédla do očí. Teď se na ni upřeně díval, velice pozorně, jako by zvažoval, co přesně jí udělá. Kvůli roušce stále nedovedla odhadnout jeho pocity. Lítost? Úzkost? Nebo něco úplně jiného? Jeho maska se nadouvala a splaská-

vala podle toho, jak dýchal, a Siobhán si všimla, že teď dýchá daleko rychleji, což jí překvapivě připomnělo Tadhga, když spolu byli v posteli a on se blížil vyvrcholení. Tenhle doktor ale nemůže být vzrušený! Zmizel jí z dohledu a o několik okamžiků později se vrátil a tlačil před sebou malý kovový vozík s lahvičkami, které o sebe cinkaly, a kovovou miskou ve tvaru ledviny. Vyhrnul jí rukáv noční košile a studeným tamponem nasáklým dezinfekcí jí otřel loketní jamku. Potom propíchl jednu lahvičku injekční stříkačkou, pozvedl ji ke světlu a poklepal na ni.

„Tak,“ řekl nakonec. „Jedno malé píchnutí, nic horšího, než když vás štípne komár, a budete v říši snů. Až se probudíte, Siobhán, tak vám můžu slíbit, že se vůbec nepoznáte.“

5

Cestou do města mrholilo. Katie každých několik vteřin zapípal telefon s upozorněním na zprávu nebo e-mail, a když se dostala do své kanceláře, už na ni na stole čekala hromádka zpráv a složek. Červené světélko na stolním telefonu blikalo. Stále ještě otřepávala svůj kabát do deště, když jí na dveře zaklepal detektiv Dooley. To odpoledne byl oblečený mimořádně elegantně, v námořnicky modrém obleku. Zastříhl si vousy a vlasy měl sčesané dozadu, místo aby mu na hlavě stály jako obvykle. Většinou nosil úzké džíny a vytahané svetry a bylo snadné si ho splést s vysokoškolským studentem. To byl také jeden z důvodů, proč ho Katie často posílala do corkských tanečních klubů a diskoték, kam chodil sledovat prodejce MDMA a dalších rekreačních drog.

„Dneska odpoledne jdu k soudu,“ oznámil, než se ho vůbec stihla zeptat. „To znásilnění v Shalom Parku.“

„Vážně?“ zeptala se Katie. „Myslela jsem si, že slyšení bude nejdřív příští měsíc.“

„Je to předběžné slyšení. Jeden z obžalovaných změnil včera večer své prohlášení na ‚vinení‘ a je svolný prodat ty zbylé tři. Psal jsem vám to ve zprávě.“

„Omlouvám se. Dneska ráno mi přišla spousta zpráv a neměla jsem ještě šanci je všechny projít. Každopádně to je skvělé. Myslela jsem si, že to bude hned, dostat z nich přiznání. Který z nich to byl?“

„Bryan Neeley, ten nejmladší. Ten hráč GAA.“

„A víte, proč si to rozmyslel?“

„Je to jenom fáma, ale myslím, že mu to otec té dívky, řekněme, vysvětlil. Něco jako ‚jestli tě nepotrestá soud, tak se o to postarám já a mí kamarádi, někdy v noci, až to nebudeš čekat, a předpokládám, že nechceš po zbytek života zpívat jako jeden z členů Bee Gees.‘“

„Úplně zničehonic jsem ohluchla a vůbec jsem to neslyšela,“ poznamenala Katie. „Ale budu držet palce, aby to u soudu dobře dopadlo. Chtěl jste mi říct ještě něco jiného?“

„Ach ano. To střelení ve Východním Ballinroe. Strážmistr Begley tam dopoledne znovu jel, aby se podíval, jak si s tím kolegové z Bandonu poradili.“

„A?“

„Pustili toho majitele psího hotelu kolem poledne domů, ale dal jim seznam všech psů, které ukradli. Už jsem mluvil se všemi obchody se zvířaty a všemi chovateli, které znám. Taky jsem poslal kopii inspektoru O'Rourkeovi, aby mohl kontaktovat všechny kočovníky, se kterými se kamarádí, pro případ, že by některého z těch psů nabídli na zápasy. A kontaktoval jsem celní správu v Ringaskiddy a varoval jsem je, aby dávali pozor, jestli někdo nějaké psy nevyváží. Je brzo na to, očekávat nějakou odezvu, ale víte, jací jsou tihle zloději. Jakmile ukradnou psa, je pryč dřív, než byste řekla švec.“

„A pořád se nám nepodařilo identifikovat tu oběť?“

„Zatím ne. Jeho tělo poslali do Corkské univerzitní nemocnice a technici berou vzorky krve a DNA. Nebudeme ale moct poslat fotku do médií, protože oběť nemá nic, co by se dalo nazvat obličejem.“

Katie se posadila za stůl. Na vrcholu komínku papírů před ní ležela důvěrná zpráva o corkske islámské komunitě, jež čítala asi pět tisíc členů, a zvláště školu, která byla zřízena v novém muslimském kulturním centru na Turners Crossu.

Otevřela desky, přečetla si první stránku a poté zprávu zase zavřela. Jako by její život nebyl už tak dost stresující.

„Tak dobře, Roberte, děkuju. Zavolám inspektorovi O'Brienovi a zjistím nejnovější informace. Moc toho dělat nemůžeme, dokud tohle zloděje neidentifikujeme. Nemůžu si dovolit poslat vás všechny na lov kradených psů. Prostě na to nemám dost lidí ani rozpočet.“

Jakmile detektiv Dooley odešel, probrala se všemi papíry, které na ni čekaly na stole, jestli mezi nimi není něco, co by vyžadovalo její okamžitou pozornost. Zároveň si poslechla všechny hlasové zprávy na záznamníku a prošla textové zprávy a e-maily. Měla sice dovolenou jen dopoledne, ale už teď získala pocit, jako by se na ni valila vlnice papírování.

Nejurgentnější zprávu poslal inspektor Noonan. Někdo úmyslně zapálil nové sídliště za pět milionů eur v Saint Anthony's Parku, aby odtamtud dostal kočovníky, kteří dříve žili v kočovnickém táboře v Knocknaheeny. Kočovníci se přestěhovali do svých nových pěkných domovů pouze pod nátlakem, částečně proto, že chtěli spíše finanční kompenzace, ale hlavně proto, že jim nebylo povoleno si s sebou vzít koně. Několik z nich vyhrožovalo tím, že sídliště zdemolují, a teď to vypadalo, že jeden z nich možná svou výhrůžku splnil. Alespoň že se hasičským jednotkám podařilo dostat oheň pod kontrolu a nikdo nebyl zraněn.

Katie věděla, že k vyřešení tohoto problému bude třeba pořádný kus detektivní práce. Jestli se ukáže, že oheň založil nějaký kočovník, bude se Katie muset sejít s Kočovnickým sdružením a zjistit, zda půjde udělat něco ve prospěch urovnání obrovských stížností jejich lidí. Ale oheň také mohl založit nějaký nespokojený místní, kterému se nelíbilo, že se do okolí jeho bydliště přistěhovalo tolik kočovníků.

Zazvonil jí telefon. Volal inspektor O'Brien z Bandonu. „Ach, Terry,“ začala. „Moc vám děkuju, že jste mi zavolal. Stejně jsem se vám chtěla ozvat. Jak to vypadá s tím střelením?“

„Máme v tom mírný guláš, abych řekl pravdu,“ řekl inspektor O'Brien.

„A proč? Podle toho, co jsem slyšela, je to docela prosté.“

„Vypadalo to tak, ano. Gang zlodějů psů se vloupá v brzkých ranních hodinách do psího hotelu a začnou nakládat psy, a tak majitel vyjde ven a vystřelí na ně.“

„A v čem je ta záhada?“

„Při bližším pohledu je tu pár věcí, které nesedí, chápete. Oběť nebyla ozbrojená, ale ležela vedle ní na zemi hurlingová pálka, jako by ji ten muž upustil, když byl zastřelen. Technici se na to hned podívali se skenerem kvůli otiskům a oběť pálku rozhodně držela, než jí byl vystřelen mozek z hlavy. Nicméně na té pálce byla spousta dalších otisků — na rukojeti i ploché části — a ty všechny patří majiteli psího hotelu, Eoinu Cassidymu.“

„Tak byla ta pálka pravděpodobně jeho, ne? Eoina Cassidyho.“

„To je pravda,“ přitakal inspektor O'Brien. „Když jsme ho prvně na Weir Street vyslyšeli, přiznal, že je jeho. Nejdřív se to snažil vyložit tak, že tu pálku nesl spolu s brokovnicí a oběť mu ji vytrhla, ale upozornili jsme ho na to, jak je takový scénář nepravděpodobný. Bylo by pro něj dost nepohodlné táhnout hurlingovou pálku spolu s brokovnicí — každou v jedné ruce. A nejen to — i kdyby opravdu nesl oboje, proč by dovolil oběti, aby se k němu dostala tak blízko, že mu tu pálku vytrhla, když měl v ruce zároveň i brokovnici? A jak se oběti podařilo dostat se tak daleko, než ji majitel zastřelil, a jak je možné, že k němu oběť stála čelem, když vystřelil?“

„Co na tohle všechno řekl?“ chtěla vědět Katie.

„Vzal zpátky své první vysvětlení a řekl, že byl ve stresu a zmatený. Prý tu hurlingovou pátku možná vůbec nenesl. Když jsme se ho zeptali, jak se oběti podařilo jeho hurlingovou pátku získat, řekl, že na to si vůbec nevzpomíná.“

„A co vy, Terry?“ zeptala se Katie. „Máte vy nějakou teorii?“

„Abych k vám byl upřímný, nemám nejmenší tušení,“ odvětil inspektor O'Brien. „Ale strážmistr Doherty mluvil s Cassidyho manželkou a to on přišel se silným podezřením, že Cassidy neříká pravdu. Nebo aspoň ne celou pravdu.“

„A proč to?“

„Byla úplně rozsypaná, tak to tedy řekl.“

„Ale no tak, to je přece pochopitelné. Její manžel právě zabil člověka a ukradli jim všechny ty cenné psy. Myslím, že by mě to taky docela rozhodilo, být na jejím místě.“

„Já nevím — Doherty měl pocit, že je v tom víc. Plakala a trásla se tak, že ze sebe sotva dostala slovo, a na obličejích měla modřiny, i když se je rukama snažila zakrýt. Nechtěl na ni nijak tlačit, protože byla tak rozrušená, a on navíc nechtěl být obviněný z nějakého harašení. Ale řekl bych, že je potřeba si s ní promluvit znovu, ideálně aby to byla nějaká policistka.“

„Aha,“ řekla Katie. Narovnal se v židli a zamyslela se. Potom se zeptala: „Viděl ty zloděje psů ještě někdo? Myslím tedy kromě Cassidyových?“

„Nikdo,“ zavrtěl hlavou inspektor O'Brien. „Ale není na tom nic divného, došlo k tomu po čtvrté ráno venku na samotě. Dívali jsme se na bezpečnostní kamery na hlavních silnicích mezi Kinsale a Clonem, ale není tam ani stopa po černé dodávce nebo range roveru, což jsou auta, kterými podle Eoina Cassidyho jeli, takže museli přijet a odjet nějakou polní cestou. Tedy za předpokladu, že nám nelhal.“

„Tak dobře, Terry,“ řekla Katie. „Detektiv Dooley na ty psy nastražil uši po celém městě. Víte, obchody s domácími mazlíčky, veterináře a chovatele. Musím říct, že krádež psů není má nejvyšší priorita, tedy alespoň v tuto chvíli. Kdyby tu nebyla velká pravděpodobnost, že nám to pomůže identifikovat naši oběť, dala bych ty psy do složky ‚založit a zapomenout‘. Ale myslím, že máte pravdu, zní to, jako by na tom bylo něco víc. Co my víme, třeba v tom mohlo být něco osobního mezi ním a Eionem Cassidym a ta krádež psů nás má jen odvést stranou.“

Na počítači jí pípla nová zpráva od inspektora Noonana. Odmlčela se a přečetla si ji a potom řekla: „Poslyšte, Terry... Víte co, já do Východního Ballinroe zajedu sama a promluví si s Cassidyho ženou.“

„Myslíte jako vy osobně?“

„Ano, já osobně. Mimo jiné bych se chtěla podívat na místo, kde k tomu střílení došlo. Kolik je hodin? Mohla bych u vás být kolem půl čtvrté.“

„Jste si tím jistá, madam?“

„Sám jste řekl, že potřebuje, aby si s ní popovídala žena. Vezmu s sebou detektivku Scanlanovou, která umí být velice soucitná, navíc to pro ni bude dobrá zkušenost.“

„Tak jo, to zní dobře,“ přikývl inspektor O'Brien. „Sejdeme se před těmi kotci za — kolik? — pětáctýřicet minut, plus minus. Možná za hodinu.“

Katie položila telefon. Nemusela jezdit do Sceolan Boarding Kennels osobně. Mohla poslat detektivku Scanlanovou, aby vyslechla paní Cassidyovou sama, nebo nařídít detektivu O'Marovi, aby se k ní přidal, kdyby hrozilo, že by jim Eoin Cassidy mohl dělat potíže. Ale po tom, co jí inspektor O'Brien řekl, vycítila, že je na tomto případě něco nezvyklého, do čeho by mohlo stát za to nahlédnout, navíc se jí opravdu nechtělo

trávit celé odpoledne papírováním. Na tom může začít dělat začerstva další ráno.

A byl tu ještě jeden důvod, proč byla v pokušení jet do Východního Ballinroe. I když si to nechtěla přiznat, nijak nespěchala domů za Johnem. Ve skutečnosti ji samotná myšlenka na to naplňovala pocitem, který se blížil hrůze. Tolik si vytrpěl a zbytek jeho života bude strašlivý boj, fyzický i psychický. Jak by mu mohla do tváře říct, že už ho nemiluje a že pro ni bude jenom přítěží?

Natáhla si kabát do deště a vyrazila chodbou do kanceláře vrchního inspektora MacCostagáina. Zaklepal na dveře a on zavolal: „Pojďte dál!“ ačkoli telefonoval, když vešla dovnitř.

Posadila se naproti němu a čekala, až ukončí hovor. Zdálo se, že ho něco rozčiluje, a neustále v ruce protáčil tužku a poklepal s ní na stůl. Vždycky vypadal, jako by přežvykoval vosu, dokonce i když měl radost, ale teď byl zjevně i rozčilený.

„Ne, nemám vůbec radost z toho, jak to vedete! Strážmistr Lynch tu situaci zvládl perfektně a korektně a vy ho musíte oficiálně informovat o tom, že se nedopustil žádného provinění. Příště se dozvím, že nám udělal něco jako seržant Michael Galvin a spáchal sebevraždu, protože si myslel, že má po kariéře a že skončí ve vězení!“

Odmíchl se a potom vyštěkl: „Ne! V žádném případě! Vyřešte si to, a až to uděláte, dejte o tom vědět přímo mně. Dnes! Ano, dnes!“

Praštil s telefonem a s rozšířeným chřípím se podíval přes stůl na Katie.

„Kdo to byl? Ombudsman?“ zeptala se ho.

Přikývl, stále tak rozčilený, že se mu těžko hledala slova. „Už došli k tomu, že se strážmistr Lynch nedopustil vůbec žádného provinění. Jak víte, ve své zprávě napsal, že viděl paní

Shelleyovou stát na chodníku, když ji míjel cestou k tomu sraženému chodci na Grand Parade, jak pachatel ujel, ale podle bezpečnostní kamery stála na silnici. Jenom ji zahlédl koutkem oka, proboha, a ona byla méně než metr od místa, kde napsal, že byla. A rozhodně to nebyla jeho chyba, že ji ten taxík přešel. Nechápu, proč si úřad ombudsmana myslí, že by to stálo za to vyšetřovat!“

„A oni Lynchovi ještě neřekli, že je čistý?“

„Ne, ale řeknu mu to já teď. Svatý Josefe a všichni tesaři — jako bychom už tak neměli dost obvinění, kterými se musíme probrat, a to bez malicherného šetření, jako je tohle!“

Odmíchl se, aby se uklidnil, a potom řekl: „Myslel jsem, že si berete den volna, Katie. Neměla jste se dnes setkat s tím vašim chudákem kamarádem, tím, co přišel o nohy?“

„Ano, pane, měla a také setkala. Johna přivezli dnes dopoledne. Chystala jsem se zůstat s ním doma po zbytek dne, ale Begley mi volal ohledně toho střelení ve Východním Ballinroe.“

„Ach ano, ten zloděj psů.“

„No, ještě si nejsme na sto procent jistí, že to byl zloděj psů. Majitel psího hotelu tvrdí, že ano — tedy ten muž, který ho zastřelil. Ale nebudeme si tím jistí, dokud nezískáme pozitivní identifikaci. Jedu do Ballinroe sama a promluvíím si s majitelem a také s jeho manželkou.“

„A co ten váš beznohý chlapík?“

„Má u sebe pečovatelku, která se o něj bude starat, kdykoli já budu pryč.“

Vrchní inspektor MacCostagáin si přemýšlivě přitiskl ruku k ústům a pozorně se na Katie podíval. Potom řekl: „Katie, jste si jistá, že si toho na sebe neberete moc? Už tak toho máte nad hlavu tady na stanici, zvláště s těmi rozpočtovými škrty. Je pravda, že ten muž má pečovatelku. Ale vzpomínám si, jak

se má sestra starala o otce, když se projevila stařecká demence. Měla pečovatele, který jí pomáhal, ale Matko Boží, skoro ji to zabilo.“

„John není dementní, pane. Je jenom tělesně postižený. Bude to o mnoho snazší, až mu dodají protézy a on začne znovu chodit.“

„A jak dlouho to potrvá?“

„To nevím. Půl roku, možná rok.“

Vrchní inspektor MacCostagáin vstal a obešel stůl. Přistoupil velice blízko k ní a několik vteřin nic neříkal.

„Měla bych vyrazit,“ řekla Katie. „Domluvila jsem se s inspektorem O'Brienem, že se sejdem u kotců, a už se stmívá.“

„Já... Á, tak dobře. Dávejte na sebe pozor, ano?“ naléhal vrchní inspektor MacCostagáin. „Kdybyste začala mít pocit, že je ten tlak na vás příliš velký, přijďte s tím za mnou, promluvíme si. Proto jsem tady. Poslední dobou jste si toho naložila přes limit, toho jsem si všiml, zvlášť s ohledem na všechny ty drogy, které se valí do města. Nechci, abyste se sesypala. Nezapomeňte, co se stalo Liamu Fennesy.“

Katie mlčela. Inspektoru Fennesy se rozpadl osobní život, potom začal brát kokain, přijímat úplatky a nakonec se zastřelil.

„Ne, pane, mně se nic takového nestane,“ řekla nakonec. „Abych k vám byla byla upřímná, nemám čas na to, se sesypat.“

6

Minuly corkscké letiště a déšť už ustával a polštářovité šedé oblaky se rozestoupily, až mezi nimi prosvitlo bledé, citronově žluté denní světlo.

„Jak to jde s tím drogovým programem?“ zeptala se Katie. „Podařilo se vám sejít se konečně s někým z ministerstva zdravotnictví?“

„Dneska ráno,“ řekla detektivka Scanlanová. „S Moirou Kennedyovou z ministerstva, dvěma paními z Cuan Mhuire², jedním pánem z Matt Talbot Services³ a také s Jimem Geogheganem z Merchant's Quay. Ještě jsem vám to nestihla sepsat.“

„To nic. I kdybyste to stihla, stejně bych ještě neměla čas si to přečíst. Jaká byla hlavní myšlenka toho, co vám řekli? Vždyť i oni musí vidět důsledky téhle drogové cunami.“

„Cunami není přehnaný výraz,“ připustila detektivka Scanlanová. „Cork je zaplavený heroinem, tak to popsal Jim Geoghegan. Podle jeho odhadu je jenom ve městě alespoň pět set naprosto závislých na heroinu a nepřekvapilo by ho, kdyby to byla jen polovina. Problém je, že to může odhadovat jenom podle těch, kteří si přijdou na Merchant's Quay zadarmo vyměnit jehlu.“

„Začíná to být šílené,“ přikývla Katie. „Vzpomeňte si, kolik překupníků jsme v posledních dvou měsících sebrali — nejenom kolik jich bylo numericky, ale taky kolik jsme toho u každého z nich našli. A podívejte se na statistiky drobných zločinů, které právě dorazily. Od posledního kvartálu stoupl jejich

počet o sedm a půl procenta a všechny jsou nějakým způsobem napojené na drogy.“

Katie si už od konce léta uvědomovala, že se ve městě prodává víc tvrdých drog než kdykoli předtím. Nejen více drog, ale více čistých drog, takže na nich noví uživatelé získávali závislost rychleji. Její drogový tým ohlásil, že heroin se prodává za denního světla, odpoledne, v některých nákupních centrech. Jednoho dealera chytili přímo obchodem Champion Sports v Savoy Centru, kde nabízel psaníčka heroinu zdarma klukům, kteří si šli koupit sportovní boty.

„Moira Kennedyová z ministerstva říkala, že nemocnice se potýkají s alespoň půltuctem téměř fatálních předávkování každý týden,“ dodala detektivka Scanlanová. „Loni zemřelo v důsledku předávkování heroinem jenom v Corku dvanáct lidí, a jestli to takhle bude pokračovat dál, bude jich za letošek podle jejich odhadů víc než dvacet.“

„A nezaslechla od někoho nějakou zmínku o tom, odkud se všechen ten heroin bere? Nebo Jim Geoghegan nebo někdo z Cuan Mhuire? Protože, řekněme si to otevřeně, tápeme ve tmě. Dealeři na ulicích jsou z větší části ti samí hajzlové jako vždycky, ale kvantita, jakou teď prodávají, a ta kvalita! Je bez debaty, že se v tomhle byznysu objevil někdo nový a že je mimořádně dobře zorganizovaný. Ale kdo to je?“

„Včera ráno jsem mluvila s Declanem Murphym z Skutečné IRA,“ řekla detektivka Scanlanová. „A ani ten netuší, kdo to je, nebo to aspoň předstírá, a jestli by to někdo mohl vědět, tak on. Ale mám teď několik nových kontaktů. Myslím, že jeden z nich tak trochu tuší, kdo za tím je, ale nechce se mu to vyspat.“

„Tak ho dál otravujte,“ navrhla Katie.

„To budu. Navíc si podle mě myslí, že jsem prohnílá, takže bych mohla mít štěstí.“

Katie se na ni letmo usmála. Detektivce Scanlanové bylo pouhých čtyřicet let, byla vysoká a štíhlá jako modelka. Měla vlnité hnědé vlasy a jinak velice nezvyklý vzhled: dlouhý špičatý nos, obrovské fialové oči a plné růžové rty jí dodávaly téměř kouzelného vzezření, jako by byla Aes Sidhe, víla, která se rozhodla přidat k policejním složkám.

Už několik týdnů byla Katie stále spokojenější s tím, jak se Pádraigín Scanlanová zlepšuje. Byla členkou týmu čtyř mladých detektivů, které si Katie vybrala, že je bude vést a podporovat. „Katiiny děti“, tak jim říkal detektiv O'Donovan, ačkoli to nemyslel jen jako kompliment. Ale co těm čtyřem scházelo na praktických dovednostech, více než vynahrazovali jiným způsobem. Byli atraktivní a inteligentní a počítačově gramotní a všichni vypadali na svůj věk mladě, což znamenalo, že se mohou vmístit mezi vysokoškolské i středoškolské studenty a infiltrovat corksskou kvetoucí klubovou scénu. Detektivu O'Donovanovi táhlo na čtyřicítku. Přibíral na váze a vlasy mu začínaly šednout. Jakkoli byl chytrý a zocelený, neprošlo by mu, kdyby se vydával za nadšeného návštěvníka diskoték v klubu Rearden's nebo Cyprus Avenue.

„Jedla jste dneska něco?“ zeptala se Katie detektivky Scanlanové. „Byla bych nerada, kdybyste mi uprostřed výsledku omdlela.“

„Ne, jsem najedená,“ zavrtěla hlavou detektivka Scanlanová. „Dala jsem si v Coqbullu k obědu cheeseburger se slaninou a k tomu hranolky s chorizem. Jsem úplně plná.“

„Svatá Marie, tak to netuším, kam to všechno dáváte,“ podívala se Katie. „Musíte mít extra výkonný metabolismus.“

Znovu se podívala na detektivku Scanlanovou v jejích úzkých džínách s páskem zapnutým na první díрку a přemýšlela, jestli byla v jejím věku také tak štíhlá. Pravděpodobně ano,

ačkoli měla určitě větší prsa. Když se dala dohromady se svým manželem Paulem, zcela jistě byl schopný ji oběma rukama obejmout v pase a ruce jí spojit za zády.

„Měla bys víc jíst,“ říkával jí Paul. „Nechceme tě přece zlomit vejpůl!“

—

Když dorazily do přístavního města Kinsale, byla už tma, ale v restauracích a barech se svítilo a na chodnících se procházela spousta lidí.

„Ježíši, jak já bych si dala drink!“ povzdychla si Katie, když míjely načerveno natřené průčelí vinárny Max's na Main Street.

„Vážně?“ zeptala se detektivka Scanlanová.

„Ne, vlastně ani ne. Nechci nechat inspektora O'Briena čekat. Ale můžeme se na jeden stavit cestou zpátky.“

Projely rušným centrem města a zase je pohltila tma a osaměly. Přejely dlouhý betonový most, který se klenul přes poslední široký ohyb řeky Bandon. Kromě silnice před nimi, již jasně osvětlovaly světlometry auta, viděly jen lesknoucí se černou vodu ústí řeky a třpytivá světla domů, které byly usazené vysoko v okolních kopcích. V této krajině — ačkoli s sebou měla detektivku Scanlanovou — pocítila Katie osten opuštěnosti. Když poprvé řekla otci, že přemýšlí o kariéře v An Gardě Síocháně, objal ji a řekl: „Uvědom si jednu věc, Katie. Od té chvíle, kdy se staneš policistkou, bez ohledu na to, kolik máš kamarádů, kolik lidí tě miluje, si před tebou lidé budou vždycky dávat pozor. Uděláš ze sebe na celý zbytek života outsidera.“

Odbočily na R604 a konečně dojely k příjezdové cestě k psímu hotelu Sceolan Boarding Kennels. Inspektor O'Brien se děl ve svém černém mondeu, zaparkovaném po straně silnice,

spolu s uniformovaným strážmistrem. Katie zablíkala světlý a oba muži vystoupili z auta, aby se s ní setkali.

„Tak co je nového, Terry?“ zeptala se Katie. „Doufám, že jsme vás nenechaly dlouho čekat.“

„To nevadí, madam. Aspoň jsme měli čas na vítaný sendvič.“

Inspektor O'Brien byl malý podsaditý muž s jasně modrýma očima a s přehazovačkou z řídnoucích vlasů. Katie napadlo, že kdyby si na sebe vzal dlouhou pruhovanou zástěru, vypadal by přesně jako řezník z English Marketu.

„Tohle je detektivka Scanlanová,“ informovala ho Katie. „Vzala jsem ji s sebou, protože umí přesvědčovat ženy, aby přiznaly věci, které by neřekly ani svojí nejlepší kamarádce.“

„Přesně jako moje máma,“ usmál se inspektor O'Brien. „Ví o všech všechno ještě dřív, než to vědí sami. Tohle je strážmistr Doherty. To on dneska ráno mluvil s paní Cassidyovou, ale jak už jsem vám říkal, vůbec nám nepomohla a byla tak zoufalá, že považoval za moudřejší výslech ukončit a promluvit si s ní později, až bude mít čas trochu se uklidnit a všechno zvážít.“

„To bylo rozumné, strážmistře,“ přikývla Katie. „Také jsem slyšela, že paní Cassidyová má na obličejích nějaké modřiny.“

„To jo, to má,“ přikývl strážmistr Doherty. Byl vysoký a zavalitý, měl velkou, hranatou hlavu a zkroucené ušní boltce. Ve své žluté reflexní vestě vypadal ještě hřmotnější než ve skutečnosti, jako by nebyl schopný uběhnout víc než sto metrů, aniž by lupal po dechu. „Nedostal jsem se k tomu, abych se jí zeptal, odkud se všechny ty modřiny vzaly — jestli to bylo nějaké domácí násilí, nebo jestli se jí stala nějaká nehoda, tedy nehoda v uvozkách. Znáte to — upadla a udeřila se do obličeje o pračku, jak se bitým manželkám často stává. Měl jsem z ní pocit, že by mi to neřekla, i kdybych se jí zeptal.“

„Myslím, že jste udělal dobře, když jste ten výslech zkrátil,“ řekla Katie. „Jenom by se stáhla víc do sebe, kdybyste na ni dál tlačil. Nevaroval jste Cassidyovy, že je teď půjdeme navštívit, že ne, inspektore?“

Inspektor O'Brien zavrtěl hlavou. „Ne, ale poradil jsem Eoinovi, že jestli nechce být formálně obviněný ze zabití, budeme nějakou dobu potřebovat jeho spolupráci. Pořád mu ještě musíme položit hromadu otázek a technici ještě neskončili s odběrem otisků a vláken ze všech kotců. Je tam taky dost drátů z plotu, kde si někdo klidně mohl zatrhnout bundu.“

„A co identikity?“

„Ty budou taky. Řekl jsem mu, že použijeme jeho popis oběti a vytvoříme 3D návrhy obličeje — víte, s tím softwarem ZBrush a tak. Víím, že je to obecnější než ručně kreslené rekonstrukce, ale víc toho pro tuto chvíli nemáme. Bill Phinner má v týmu forenzní kreslířku, že? Ale říkal mi, že teď není k dispozici.“

„Myslíte Eithne O'Neillovou,“ přikývla Katie. „Ano, ta je hodně dobrá. Vlastně úplně úžasná. Má teď ale z rodinných důvodů volno. Její sestra umírá na rakovinu, bohužel.“

„Ach, tak to jsem nevěděl. To je mi líto. A to jsem si stěžoval Billu Phinnerovi, že si nemůžu dovolit forenzního kreslíře na volné noze. Nemám na to rozpočet.“

„No, uvidíme, jak se to všechno vyvrbí,“ shrnula to Katie. „Pojďme se teď podívat na místo té střelby, co říkáte? Potom si detektivka Scanlanová a já půjdeme promluvit s paní Cassidyovou.“

„Mimoходом, jmenuje se Cleona,“ vložil se do toho strážmistr Doherty. „A citlivě, až se budete ptát na ty psy. Člověk by řekl, že přišla o děti podle toho, jak o nich mluví.“

Vrátili se do aut a vyjeli nahoru po příjezdové cestě ke dvěma řadám kotců. U každého svítilo světlo, i u těch prázdných,

a dvě velká světla na zdi domu zářila také, takže byl asfaltový dvorek za řadami kotců jasně osvětlený jako opuštěná scéna z natáčení filmu. Uprostřed stál modrý igelitový forenzní stan a prostor kolem něj ohrazovala modro-bílá policejní páska. U domu parkovalo policejní auto.

Vystoupili z vozů a inspektor O'Brien přistoupil ke Katie. „Doporučil jsem Cassidyovým, aby se na nějakou dobu odstěhovali pryč, kdyby se ten gang rozhodl vrátit a pomstít se jim. Ale oni trvají na tom, že nemůžou opustit psy, kteří jim zbyli. Je jich ještě celkem třináct a Cassidyovi nechtěli ani slyšet o tom, že by se o ně postarala CSPCA⁴, a to ani dočasně.

Proto jsem jim přidělil dva strážníky, kteří je budou čtyřia-dvacet hodin denně hlídat — alespoň dokud se nám nepodaří určit totožnost oběti a nezjistíme, koho vlastně hledáme.“

„Dali vám seznam psů, kteří byli ukradeni?“

Strážmistr Doherty pozvedl složený list papíru. „Je jich celkem šestadvacet. Většina z toho jsou velcí psi. Dva němečtí ovčáci, tři bulteriéri, vyžla, dva boxeři, jeden mastif... A taky je tam samojed, který podle Eoina Cassidyho stojí skoro osm a půl tisíc eur.“

Vydali se k domu. V jednom kotci truchlivě poštěkával labrador, vedle se vzrušeně dožadoval pozornosti poskakující hrubosrstý foxteriér.

Inspektor O'Brien zaklepal na vstupní dveře domu a jeden z policistů je otevřel. Musel je očekávat, i když Cassidyovi ne.

„Všechno v pořádku, pane?“ zeptal se. „Tady je klid.“ Pokývl hlavou směrem k psím kotcům. „Tedy kromě těch pitomých psů.“

Vešli do obývacího pokoje. Eoin Cassidy seděl shrbený na kraji pohovky a díval se na televizi na pořad *Dnešní den s Maurou a Daithim*. Druhý policista seděl s rukama založenýma na

prsou na dřevěné židli u zdi a vypadal, že se neskutečně nudí. Na zemi u nohou mu ležel pomačkaný výtisk *The Sun*, kam ho zjevně odložil, poté co si přečetl stránky se sportovními zprávami. Když Katie a inspektor O'Brien vešli do místnosti, vstal, ale Eoin zůstal sedět a bez mrkání dál zíral na televizi. Ani neotočil hlavu.

„Pane Cassidy?“ oslovil ho inspektor O'Brien. „Pane Cassidy — tohle je komisařka Maguirová z corksského divizního velitelství.“

Ani teď se Eoin neohlédl, a tak inspektor O'Brien zvýšil hlas. „Komisařka Maguirová má o váš případ velký zájem, pane Cassidy. Už nějakou dobu vyšetřuje gang zlodějů psů, který působí ve městě, a myslí si, že váš muž byl jeho členem.“

Po dlouhé odmlce Eoin dálkovým ovladačem ztišil televizi a otočil se. Byl neoholený, bledý obličej se mu mastně leskl a oči měl nevyspáním tak opuchlé, že to vypadalo, jako by jimi viděl jen stěží. Měl na sobě béžový propínací svetr s límcem a pod ním jen zašpiněné tílko, kalhoty od pyžama se zelenými proužky a neladící ponožky, jednu modrou a jednu hnědou.

„Ježíšikriste, Pane na nebesích,“ řekl vyčerpaně. „Už jsem vám vyložil, co se stalo, inspektore O'Briene. Už jsem vám to opakoval desetkrát. Co víc chcete, abych řekl?“

„To já vím, pane Cassidy. Ale komisařka Maguirová to ještě neslyšela. Tedy ne přímo od zdroje, obrazně řečeno.“

Eoin se zhluboka nadechl. Aniž se na Katie podíval, odrecitoval, co už určitě řekl inspektoru O'Brienovi na policejní stanici v Bandonu. „Cleona mě vzbudila s tím, že psi vyvádějí. Vzal jsem si brokovnici a šel se ven podívat, proč jsou tak rozdivočelí. Byl tam gang asi šesti chlapů, kteří psy vytahovali z kotců a nakládali do dodávky. Křičel jsem na ně, ať toho nechají,

ale vyrazili za mnou a já se bál, že mě jdou zmlátit nebo něco hůř. Vystřelil jsem do vzduchu, ale oni si toho nevšimli a dál po mně šli. Tak jsem vystřelil znovu a trefil jsem toho chlapa do hlavy. A to je všechno.“

„Dobře, pane Cassidy, děkuju vám,“ řekla Katie. „Naprostoz rozumím tomu, jak traumatické to pro vás muselo být, takže vám nemám za zlé, že to nechcete vykládat znovu. Je doma vaše žena? Cleona?“

„Ta s tím nemá vůbec nic společného. Řekl jsem jí, ať zůstane nahoře.“

„Přesto bych si s ní ráda promluvila.“

„A jaký to má smysl? Jediné, co slyšela, byl štěkot psů. Nic neviděla. Vůbec nic.“

„Kde je, pane Cassidy?“ zeptala se ho Katie naléhavě.

„Nechci ji rozrušovat, ne víc, než už je. Je z toho zničená.“

„Uděláme všechno pro to, abychom ji nerozrušili, slibuju.“

Eoin Cassidy na okamžik zaváhal a ústa se mu hýbala, jako by žvýkal kus chrupavky a nemohl se rozhodnout, jestli ji spolkně. „Tak dobře,“ souhlasil nakonec. „Přivedu ji dolů.“

„Radši bychom si s ní promluvili o samotě, jestli by vám to nevadilo.“

„Dobře, přivedu ji do kuchyně. Ale jak říkám, nic vám neřekne. Celou tu dobu byla v domě.“

Vstal a vyšel z obývacího pokoje. Když zaslechli, jak stoupá po schodech, otočila se Katie na dva policisty, kteří Cassidyovy hlídali. „Jak mu je? Mluvil s vámi o tom, co se stalo?“

Oba policisté zavrtěli hlavou. „Neřekl ani slovo,“ řekl jeden z nich. „Teda kromě toho, když nám říkal, že si můžeme udělat čaj. Řekl bych, že ten chlapík má postdramatický stresový syndrom, jestli mi rozumíte.“

„Traumatický,“ opravila ho detektivka Scanlanová.

„Přesně tak,“ přikývl policista. „Tím to bude.“

„Teď když o tom mluvíte, jednu věc jsme ho říkat zaslechli,“ vložil se do toho druhý policista. „Když jsme poprvý vešli do domu, jeho paní sešla do půlky schodů a chtěla vědět, kdo jsme. Tak nějak šeptala a ječela zároveň, chápete. Jako kdyby panikařila, ale nechtěla, abysme to slyšeli. Její manžel ji každopádně postrčil zase nahoru a řekl jí: ‚To je v pořádku, to jsou jenom policajti — nikdo z těch chlapů se nevrátí.‘ A tak šla zpátky nahoru. Ale to je všechno, co řekl. Pak se vrátil, sedl si a zapnul telku. Ani se na nás nepodíval a dělal, jako bysme tady vůbec nebyli.“

„Jste si jistý, že to řekl přesně takhle?“ zeptala se ho Katie. „Nikdo z těch chlapů se nevrátí?“

„No, přesně v tomhle smyslu,“ přikývl policista.

Katie se obrátila na prvního policistu. „A vy jste to taky slyšel?“

Policista protáhl obličej a pokrčil rameny. „Bylo to něco takovýho, jo. Nebo: ‚Nejsou to zas oni,‘ něco v tomhle smyslu.“

„Ale pan Cassidy jí jasně řekl, že jste policisté, že se nemá čeho bát a že nejste někdo jiný — někdo, koho se bála?“

„Když to říkáte takhle, ano, řekl bych, že to je celkem přesná interpretace.“

Katie se podívala na inspektora O'Briena a řekla: „Ta hurlingová pálka. To by to vysvětlovalo.“

Poznala, že inspektor O'Brien myslí na totéž, protože zvedl jeden prst, jako by chtěl k tomu, co řekla, něco dodat. Než ale stihl otevřít ústa, ve dveřích do obývacího pokoje se objevil Eoin Cassidy. „Cleona na vás čeká v kuchyni, ale pro lásku Boží, nebuďte na ni tvrdí, ano?“

„Slibuju,“ přikývla Katie. Pokynula detektivce Scanlanové a vydaly se chodbou do kuchyně. Cleona seděla po pravé straně

umakartového stolu. Úzká a stísněná kuchyň vypadala, že je ze sedmdesátých let, kdy byl v módě rustikální dub. Na zdi nad Cleonou visel kalendář Irského kynologického klubu a Katie si všimla, že včerejšek na něm označili vykřičníkem červenou fixou. Nad dřezem bylo okno s vytaženou roletou; venku byla vidět jen tma a na skle se zrcadlily jejich odrazy, jako by se venku ve tmě noci bavily jiné tři, přízračné ženy.

„Cleono?“ oslovila ji Katie s úsměvem. „Jmenuju se Kathleen Maguirová a jsem komisařka z Corku. Tohle je Pádraigín Scanlanová. Patří do mého týmu.“

Cleona vypadala ještě zničeněji než Eoin. Byla zabalená do růžového sametového županu se vztyčeným límcem. Na obličejí měla nanesený matný make-up, který ale ani trochu nezakryl modřiny na jejích tvářích. Její dolní čelist byla na levé straně oteklá, stejně jako obě oči. Vlasy se jí kroutily jako hadí hnízdo, jako by si je umyla, ale neobtěžovala se je rozčesat.

Katie se posadila vedle ní a detektivka Scanlanová se usadila ke stolu naproti nim.

„Nejsme tady, abychom vám a Eoinovi dělali všechno ještě těžší,“ řekla Katie. „Jsme tady, jen aby se vyjasnilo, co se skutečně stalo.“

Cleona přikývla, ale neřekla nic.

„Co se opravdu stalo, Cleono?“ zeptala se Katie.

Cleona popotáhla, vytáhla z kapsy županu pomuchlaný kapesník a otřela si nos. „Psi mě v noci vzbudili. Štěkali všichni jak posedlí. Úplně šileli. A tak se šel Eoin podívat ven, co je rozrušilo. Potom jsem zaslechla výstřel a to je všechno. Eoin se vrátil a řekl, že nám nějaký gang zlodějů kradl psy a že jednoho z těch chlapů zastřelil.“

„Slyšela jste jeden výstřel? Jenom jeden?“

Cleona přikývla.

Katie se k ní naklonila. Tak jemně, jak to šlo, řekla: „Problém je v tom, Cleono, že pár detailů tak úplně nesedí. Slyšela jste jeden výstřel, ale Eoin říká, že vystřelil dvakrát. Nejdřív varovně a potom, když zastřelil toho zloděje.“

„No, mohly to být dva výstřely,“ pokrčila Cleona rameny. „Nemůžu to říct s jistotou. Bylo to všechno strašně zmatečné a já jsem byla k smrti vyděšená. V noci mívám hrozný strach, zvláště na podzim a v zimě, jsme tady úplně na samotě, víte.“

„Máte tu ale manžela, který vás chrání,“ vložila se do toho detektivka Scanlanová.

„Ach, ano. A Eoin hodně dbá na bezpečnost. Vždycky se ujistí, že jsou kotce zamčené a alarm zapnutý.“

„Tentokrát se ale alarm nespustil, že ne?“ zeptala se Katie.

„Ne. Eoin říká, že ho asi tentokrát zapomněl zapnout.“

„To také řekl policistům v Bandonu. Myslíte si, že to tak bylo? Myslím to, že na to zapomněl.“

„Nerozumím vám.“

„Opravdu si myslíte, že na to zapomněl, nebo byste řekla, že ti zloději věděli, jak ten alarm vypnout?“

„Jak by to mohli vědět?“ zeptala se Cleona. Zuřivě mrkala a musela si oči osušit kapesníkem.

„Já nevím. Jenom mě napadlo, jestli o tom nemáte nějakou představu.“

„Řekl, že na to zapomněl, a já mu samozřejmě věřím. Proč taky ne?“

„Nebyl to Eoin,“ řekla detektivka Scanlanová, „kdo vás uhodil, že ne?“

Cleona si přitiskla levou ruku na tvář. „Nikdo mě neuhodil. Upadla jsem, to je všechno. Zakopla jsem na dvoře o koště a spadla jsem na schody.“

„Mívala jsem přítele, který mě bil,“ rozpovídala se detektivka Scanlanová. „A kamarádům jsem vždycky říkala, že jsem upadla. A jaká byla ta druhá výmluva? Ach ano, už si vzpomínám. Že jsem v kuchyni prudce vstala a narazila si hlavu o dvířka skříňky, kterou jsem hloupě zapomněla otevřenou.“

„Eoin na mě nikdy nevztáhl ruku,“ trvala na svém Cleona. „Ani jednou za celých devět let, co jsme svoji.“

„Ale určitě jste se někdy hádali, ne?“

„Ale samozřejmě. Který pár se někdy nehádá? Ale Eoin vždycky, než mu bouchnou saze, vyrazí ven a vezme psy na procházku.“

„Jeden z těch zlodějů vás uhodil, vidíte?“ řekla detektivka Scanlanová. Řekla to tak tiše, že ji Cleona sotva slyšela. Když si uvědomila, co zaznělo, pomalu se na kuchyňské židli narovнала a přitáhla si župan pevněji přes prsa.

„Vpadli do domu, že ano, Cleono?“ zeptala se Katie.

„Říkala jsem vám to. Zakopla jsem na dvoře o koště a upadla jsem na schody.“

„Nemusíte si vymýšlet výmluvy, kvůli nám ne,“ řekla detektivka Scanlanová jemně. „Dost často jsem viděla svůj vlastní obličej v zrcadle, se stejnými modřinami, jako máte vy, a jestli nemáte schody s pěti prsty a pečatním prstenem, uhodil vás nějaký muž, a to víc než jednou.“

Cleona se dvakrát zhluboka nadechla. Katie viděla, že se žena zoufale snaží se uklidnit, držet se verze, že upadla, a potvrdit Eoinovu historku, že zloděje neviděla.

„Cleono, drahoušku,“ ozvala se detektivka Scanlanová, „my vás z ničeho neobviňujeme, ani Eoina. Ale vidíme, že vás někdo ošklivě zranil, a vidíme, jak jste vyděšená. Potřebujeme jenom, abyste nám řekla, co se opravdu stalo, abychom to

mohli všechno objasnit a najít ty muže, kteří vám to udělali a kteří vám ukradli psy.“

Katie se natáhla, položila ruku Cleoně na paži a lehce ji stiskla. „Nebudeme vám dělat žádné potíže, Cleono. To vám slibuju. Ale musí se to objasnit.“

Cleona se rozplakala. Vydala ze sebe vysoké zakvilení, které následoval hluboký vzlyk, jako by se jí roztrhly plíce. Katie vstala a pevně ženu objala kolem ramen. Trvalo více než minutu, než se Cleona přestala třást. Otřela si oči.

„Proč vás zbili, Cleono?“ zeptala se detektivka Scanlanová.

„Byli dva. Vešli do domu. Jeden z nich praštil Eoina po hlavě hurlingovou pálkou a omráčil ho. A ten druhý —“

Znovu začala vzlykat a Katie a detektivka Scanlanová musely počkat, až bude žena zase schopná mluvit. Vyměnily si pohled a obě měly silné tušení, jak bude Cleona pokračovat.

„Ten druhý co, drahoušku?“

„Ten druhý to udělal — udělal si svoje. Snažila jsem se ho vši silou zadržet, ale on mě bil a bil a nemohla jsem vůbec nic dělat.“

„Znásilnil vás?“ zeptala se Katie.

Cleona přikývla. „Snažila jsem se ho zastavit, přísahám Bohu. Byl na mě ale moc silný.“

„Mohla byste ho popsat?“ zeptala se detektivka Scanlanová.

Cleona zavrtěla hlavou. „Oba měli obličej omotaný šálou. Byly to takové drsné typy. Oba páchli pitím a cigaretami. Ale tomu, co mi to provedl, ten druhý říkal ‚Keeno‘.“

„Keeno? Jste si jistá?“

„Řekl mu tak víc než jednou, protože už chtěl odejít. ‚Můžeš sebou hodit, Keeno?‘ Přesně tak to řekl a pak ze mě ten chlap slezl.“